

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

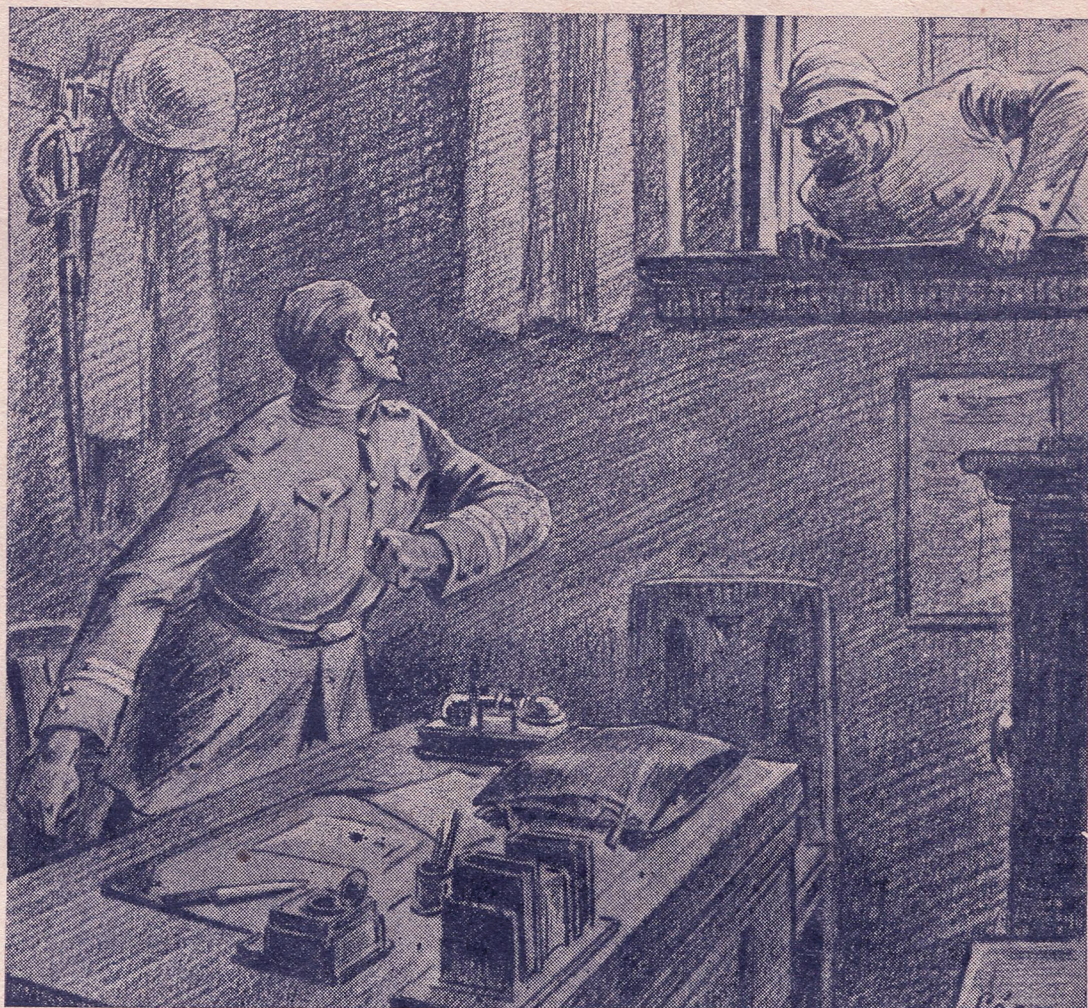

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE WOLVERTON-ERFENIS

15 cent.

.... en verdween door het openstaande raam.

No. 1283.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE WOLVERTON-ERFENIS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE NACHTSPEELCLUB.

Het middernachtelijk uur was reeds vrij lang voorbij, toen Raffles en Brand de trappen beklommen van een vrij groot huis in het westen van Londen, en in een pas verbrede straat gelegen, na op fluisterenden toon eenige woorden te hebben gewisseld met een portier, die hen pas had laten doorgaan, nadat zij, naar het scheen, een soort Shibolet had uitgesproken.

Gelijkvloers had het huis al heel weinig aantrekkelijks, en men kon eigenlijk niet goed begrijpen, wat twee welgekleede heeren, die zich door een fraaie groote auto hierheen hadden laten brengen, wel kon aantrekken in dat groote, holle, slechtverlichte huis, maar niet zoodra was men twee trappen opgegaan, en had men een deur geopend, die door een tweeden portier streng bewaakt werd, of de geheele omgeving veranderde als bij tooverslag.

Men trad allereerst in een ruime vestibule, waar twee deftige lakeien een vestiaire bewaakten, evengoed ingericht als die van een grooten schouwburg.

Er lag een dik tapijt op den vloer, en de vestibule was helder verlicht.

Er scheen echter bovendien een heel stelsel te zijn van elektrische seinen, die in werking kwamen, zoodra men was binnengetreten.

Raffles en Brand ontteden zich hier van hun jassen, welke door twee zwijgende bedienden in ontvangst werden genomen.

Zij kregen hun rond, cartonnen recu, en gingen verder als lieden, die hier den weg wel weten.

Regelrecht liepen zij toe op een breede vleugel deur, die pas geopend werd, nadat zij er op een bijzondere wijze op hadden geklopt, door een derden Cerberus, die zich geheel alleen bevond in een soort van voorvertrekje, slechts in gezelschap van een nummer van de Times, een stoel, en een telefoontoestel.

Brand keek een oogenblik hoofdschuddend naar dit zwaar gebouwde, grimmige heerschapp, en zeide toen op fluisterenden toon tot Raffles:

— Zijn er nu nog meer?

— Neen, Brand, dit is, als ik het mij wel herinner, de laatste! Die deur daar geeft toegang tot de eigenlijke speelzaal!

— En zijn al die voorzorgsmaatregelen noodzakelijk?

— Dat zal wel — anders werden zij niet toegepast! De politie treedt in den laatsten tijd zeer streng op, en de zaak van Madame Belatof staat, geloof ik, sinds eenigen tijd in een kwaden reuk. De politie heeft nog geen zekerheid, maar het kan toch onmogelijk lang meer duren, of een of andere spion brengt het bestaan van de geheime speelclub aan het licht, of wel een dronkenlap flapt er dingen uit, die, in zijn eigen belang en in dat van Madame Belatof, beter verzwegen waren gebleven.

Onder het praten waren zij het kleine vertrek door gestapt, in gezelschap van den portier, die nu een paar schreden terzijde deed, en aan een soort van knop trok, verborgen in een hoek van de kamer, waardoor de laatste deur zich voor de beide laatkomende gasten opende.

De geheime speelzaal breidde zich voor hen uit.

Het was een zeer groot vertrek, gemeubeld met schier overdadige weelde, en blijkbaar bestemd om tot verblijfplaats te strekken van lieden, die geen spier van hun gelaat bewogen, als zij op een enkelen avond een paar duizend pond sterling verloren.

In het midden stond de voornaamste tafel, waar, onder het scherpziend oog van Madame Belatof zelve, het baccarat en het trent-et-un gespeeld werd.

Maar langs de wanden stonden afzonderlijke tafeltjes, ieder plaatsbiedend aan vier of zes personen, en waar men zijn hart kon ophalen aan poker en andere kaartspelen, zelfs aan het eeuwenoude, deftige whist — met dit onderscheid evenwel, dat de fiches nooit minder dan een pond sterling kostten.

Er zaten op dat tijdstip zeker wel een veertigtal dames en heeren, waar onder er waren uit de hoogste standen, en die zeker zeer goed wisten dat zij iets deden, hetwelk met de Engelsche wet in strijd was.

Madame Belatof zou natuurlijk de voornaamste schuldige zijn, en zwaar gestraft worden, want de wetgever treedt in Engeland met de grootste strengheid op tegen klandestiene speelhuizen, waar bovendien nog klandestien drank geschonken wordt ook, maar ook zouden hare bezoekers er niet zonder kleerscheuren afkomen, indien zij daar ooit werden aangetroffen.

Zij zouden worden opgejaagd als gewone misdadigers, en naar het politiebureau worden overgebracht, waar zij zouden moeten getuigen, om pas na een zware borgstelling voorloopig op vrije voeten te worden gesteld.

Later zou die zaak voorkomen, en dan zouden zij allen als getuigen moeten optreden.

Maar gelukkig scheen de politie niet het flauwste besef te hebben van het bestaan der speelclub van de rijke, uitgeweken Russin, want men had nog altijd in ongestoorde rust kunnen spelen en drinken in de vorstelijk door haar ingerichte speelzaal.

Zij zelve was een vrouw van een jaar of vijftig, klein en gezet, maar nog zeer levendig, met gitzwarte, allesziende oogen in een dik gepoederd gelaat, waarop een kunstmatig blokje herinneringen aan een vervlogen jeugd moest wekken.

Zij had heur haar hel blond gebleekt en zeer kort geknipt.

Zij werd geassisteerd door wat men een zaalchef zou kunnen noemen, een heel mager en heel klein heertje, dat men op een gewicht van 45 kilo taxeerde.

Madame Belatof, die een nicht van hem was, en over heel wat meer energie beschikte, had zich over hem ontfermd, en hem aangesteld als een soort majordomus, die gedwee alles uitvoerde wat zij hem opdroeg, al te blij, dat hij althans kon leven, en vrij goed ook, en aan enkele van zijn oude hartstochten kon voldoen, zooals het in groote hoeveelheden drinken van whisky en het kaartspel.

Raffles, die hier meer geweest was, zooals de jager het gebied van zijn wildschut wel eens bezoekt, teneinde zich te overtuigen van den stand van den grootwildstapel, ging dadelijk hoffelijk zijn buiging maken voor de vrouw des huizes, die hem haar kleine, dikke, witte hand toestak met een vorstelijk gebaar.

Raffles zeide een paar vleiende woorden, die hun doel schenen te treffen, en stelde toen Brand voor, die behoorlijk geïnstrueerd, niet naliet, op zijn beurt een diepe buiging te maken voor de vrouw des huizes.

Wat zij deed was zonder den minsten twijfel verkeerd, en toch moest men zooiets als bewondering gevoelen voor haren moed, om een dergelijke zaak op touw te zetten, die haar vroeg of laat in aanraking moest brengen met den strafrechter.

En toen maakte Raffles aan de zijde van Brand rustig een wandeling door de zaal, en hij genoot van deze „studie van het menschedom”, zooals het hier verzameld was.

Tot zijn niet geringe verbazing, waarvan hij echter wijselijk niets liet merken, zag hij daar, in een hoekje, een heel oud dametje zitten, letterlijk behangen met juweelen, in wie hij aanstonds een zeer bekend lid van den Engelschen adel herkende, tegen wie een Minister tante moest zeggen! En die dame zat hier in deze klandestiene nachtclub, en speelde heel hoog, zooals bleek uit het stapeltje goudgeld en bankbiljetten, dat zich naast haar bevende rechterhand had opgehoopt.

Haar mond met de dunne lippen was krampachtig vertrokken, en op de beenige slapen parelden heel fijne zweetdrupjes. Ja, dit was wel een echt slachtoffer van den verschrikkelijken, meedoogenloozen speelhartstocht, die nimmer loslaat, wat hij eenmaal in zijn klauwen heeft vastgegrepen. Zij scheen volstrekt niets te zien van hetgeen er om haar heen gebeurde, en lette alleen maar op haar kaarten, die zij vasthield als een echte beroepsspeler, met geoefende hand.

En Brand kon onmogelijk een licht gevoel van

walging onderdrukken, toen hij zag dat die oude, adellijke vrouw pure cognac dronk, uit een groot, kristallen glas, en daarbij een sigaret rookte.

En die vrouw moest zeker al zeventig jaar zijn, als zij niet ouder zou zijn.

Hij ging verder, en herkende nog anderen — een schatrijken huiseigenaar wiens zoon diplomaat moest worden en die het reeds gebracht had tot Legatiesecretaris, hij zag de vrouw van een hooggeplaatst rechter — natuurlijk zonder haren echtgenoot, maar daarentegen in gezelschap van een piepjong luitenantje der guides, hij zag ook een zeer ouden professor, die reeds lang gepensionneerd was, omdat hij teekenen van kindsheid begon te vertoonen, maar die toch nog schrandere genoeg bleek — of dom genoeg, naar men het nemen wilde — om hier te komen, en zich met het spel te vermaken.

Aan de groote middentafel zag hij een jongmensch zitten, dat hij meende te kennen.

Hij kon een jaar of zesentwintig zijn, en hij had een zeer verzorgd uiterlijk, ofschoon zijn gezicht niet heel aantrekkelijk was, met de stekende, zwarte oogen, de al te zware wenkbrauwen, en de breede kaken.

Hij was heel bleek, althans op dat oogenblik en zijn blikken waren strak gericht op het ivoren kogeltje, dat met een zacht getik heen en weer sprong tusschen de pennetjes van het rad, totdat het eindelijk stil zou liggen, en een cijfer, een vak, of een kleur zou aanwijzen.

Brand stootte Raffles onmerkbaar aan, en vroeg zacht:

— Is dat niet Jack Longford?

Raffles volgde de richting van Brand's blikken en antwoordde toen met een hoofdknikje:

— Ja, dat is de neef van den Onderstaatssecretaris van Financiën.

— Wat is die knaap bleek!

— Dat is waarlijk geen wonder! Ik hoor weinig goeds van hem! Een nachtbraker, een speler, en een gevaarlijk heerschap voor de vrouwen die in zijn macht geraken! Zijn oom schijnt echter veel van hem te houden — misschien wel omdat hij zelf geen zoons heeft, en omdat zijn neef zijn fortuin en zijn titel moet erven. Als ik den ouden man was, dan stuurde ik dat neefje eens een paar jaren naar Engelsch-Indië, waar hij dan mensch zou kunnen worden, als hij er tenminste de geestkracht en den moed toe bezat.

— Iemand als hij zou daar ten ondergaan, vrees ik! zeide Brand ernstig.

Langzaam wandelden zij verder, zonder dat iemand acht op hen sloeg, en Brand zag nog meer bekende gezichten, die hij hier zeker niet had denken aan te treffen, en welker eigenaars zich volstrekt niet meer voor elkander schenen

te geneeren — zij leden immers allen aan dezelfde kwaal, zij waren allen in den ban van denzelfden hartstocht.

Juist toen hij wilde gaan zitten, aan het eenige nog onbezette tafeltje, zag hij, hoe de vrouw des huizes naar het telefoontoestel liep, even luisterde, van kleur verschoot, het toestel neerlegde, en ijlings naar de deur liep.

Hij zag hoe ze die opende, een paar woorden wisselde met den portier, toen de deur weer dicht wierp, met beide handen naar haar hoofd greep en zoo een kort oogenblikje bleef staan, als iemand die ten prooi is aan de grootste angst en niet weet wat te doen.

Maar plotseling liep zij naar het midden van het vertrek, en met een heesche stem fluisterde zij, maar zoo dat het in de verste hoeken van het vertrek te hooren was:

— Volg mij aanstonds, dames en heeren, wanneer gij tenminste geen groote onaangenaamheden wilt beleven. De politie heeft zooveen een inval gedaan!

Onmiddellijk ontstond er de grootste opwinding. Het was alsof er op het geroep van brand een paniek uitbrak.

De oude douairière, die van het glas cognac en de cigaret, hield met haar bevende hand en met haar valsche tanden een soort van reticule wijd uit, ter hoogte van den tafelrand, en streek er met de nu nog vrije hand, het hoopje goud en bankbiljetten in, met een onbegrijpelijke handigheid, en toen liep zij als een furie, met korte pasjes en trotsch opgericht hoofd naar de deur, maar reeds klonk weer de stem van Madame Belatof, die waarschuwend siste:

— Dáárvoor is het te laat! Laat niemand de trap weer afgaan, tenzij het hem niet kan schelen aanstonds in handen van de politie te vallen! Wie daar geen prijs op stelt, volgt mij!

Reeds klonken beneden in het huis snelle voetstappen, het gebonk van gummistokken en vuisten op de deurpaneelen, en het geluid van een korte worsteling — zeker werden op dat oogenblik de portiers die tegenstand wilden bieden overweldigd.

Binnen enkele minuten zou de politie hier zijn!

Madame Belatof was reeds, terwijl haar gezicht nu vuurrood was geworden en graaf Karlo-witsch haar spoor volgde, zooals een kuiken het de moederkip doet, naar een hoek van het groote vertrek gegaan en scheen daar met woedende haast aan iets te rukken, dat verborgen was achter een groot schilderij.

Een in den wand verborgen deur opende zich, en de Russin riep met schelle stem:

— Wie zijn vrijheid liefheeft, en zijn overgoed er voor in den steek wil laten, die volgt mij! Binnen vijf minuten kan ik U in veiligheid hebben

gebracht. Haha, zij hebben mij nog niet! Iwan, doe je plicht!

Dit laatste was tegen den portier van het kleine zijkamertje, die zoo snel hij maar kon de kaarten begon weg te grissen, en in zijn wijde zakken deed verdwijnen, en zich toen gereed maakte, de roulette in veiligheid te brengen. Maar er werd wel wat veel van hem verlangd, want hij moest ook nog zorgen dat het buffet ont-ruimd werd, en reeds dreunde de op slot ge-draaide deur naar de kleine voorkamer onder de zware hakken der agentenlaarzen, terwijl een

hooge, doordringende stem beval:

— Open de deur — in naam van Zijne Ma-jesteit den Koning!

Het scheen als een prikkel te werken op de doodelijk verschrikte bezoekers, want allen drongen zich plotseling naar de geheime deur, en traptten elkander op de teenen in hun pogen om het eerst de speelzaal te verlaten, waar de bediende het licht reeds had uitgedraaid.

In een volkomen duisternis, terwijl de deur begon te bezwijken, nam de wilde vlucht naar den geheimen uitgang een aanvang.

HOOFDSTUK II.

EEN GEHEIMZINNIGE AANSLAG.

Het moet gezegd worden dat mevrouw Belatof den moed en de koelbloedigheid van degenen, die haar klandestiene nachtclub bezochten wel zeer hoog had aangeslagen, want de tocht ver-eischte vrij veel van de geestelijke hoedanig-heden der vluchtelingen, vooral wanneer zij niet meer tot de jeugd gerekend konden worden — en dat was met veel meer dan de helft het geval.

Ten eerste had de vlucht plaats in een bijna volkomen duisternis, want de geheime deur in den wand was door den bediende achter den laatsten vluchteling onmiddellijk weer gesloten, en ten weede bereikten die dames en heeren, zooeven uit een vertrek gekomen waar een broeikaswarmte heerschte, en verhit nog door de speelwoede, na een pas of twintig plotseling de buitenlucht — want Madame Belatof was hen voorgestaan langs een trap, een buiten dienst gestelde brandtrap, die van de tweede verdie-ping naar het dak voerde, en die trap beklommen zij nu allen, dames en heeren, blootshoofds, bezweet en hijgend, als een willooze kudde op de hiel van den belhamel.

Een paar wilden er naar beneden, naar de binnenplaats, maar dat bleek onmogelijk te zijn, want de brandtrap was buiten dienst gesteld, en liep alleen nog maar naar boven toe, niet naar omlaag.

Men hoorde woedende vloeken, met moeite onderdrukte verwenschingen, hysterische gille-tjes van de oude dames, die bijna flauw vielen, en het aansporend, ophitsend gefluister van de-geenen die achteraan liepen, en die de voorsten

aanmaanden tot spoed, uit vrees, dat zij zouden worden achterhaald, en door de politie naar het bureau zouden worden gevoerd.

Men hoorde Madame Belatof kreunen van in-spanning, terwijl zij de ijzeren trap besteed, en aan één stuk riep:

— Hierheen! Hierheen!

Dit was vrij overbodig, want zelfs de domste zou moeite gehad hebben een anderen weg in te slaan, als hij zich halverwege een brandtrap bevindt. Zoo bereikte men dan het platte dak en daar was nu opnieuw dat radelooze troepje van veertig menschen vergaderd, dames en hee-ren, zonder te weten wat zij moesten doen, en huiverend in den kouden nachtwind.

Maar Madame Belatof had weer het bevel op zich genomen. Het grootste gevaar scheen achter den rug te zijn, en zij fluisterde op een geheel anderen toon:

— Nu zullen zij ons niet meer zoo gemakkelijk te pakken krijgen! Volg mij slechts! Wij moeten vijf huizen verder zijn, daar is een huis dat ook aan mij toebehoort en langs een achtertrap, als wij door het zolderluik gegaan zijn, zal ik u naar een binnenplaats brengen, vanwaar gij heel gemakkelijk een zijstraat kunt bereiken, buiten het bereik van de politie!

Zij was alweer verder beginnen te loopen, en achter haar aan strompelde de kuchende, vloe-kende, hijgende troep, en Raffles, die er volstrekt niet op gesteld was geweest, alleen achter te blij-ven, had ruimschoots gelegenheid, zijn men-schenkennis nog wat uit te breiden, en een dieper

inzicht te krijgen in het menschelijk gemoed.

Men lette volstrekt niet op de achterblijvers, en trad de dames op de dingeschoeide voetjes, zonder zich om iets anders te bekommeren dan om de eigen veiligheid. Het schrikbeeld der politieauto joeg iedereen voort over het duistere dak, dat gelukkig maar weinig hinderpalen opleverde, met uitzondering van een paar spanraden van ijzeren schoorsteenen en antennemasten, die nu en dan een schrillen kreet uit een vrouwenmond ten gevolge hadden!

Een paar malen struikelde er dan ook iemand, maar niemand lette daar op, niemand bekommerde er zich om, of de gevallen weder opstond, ja dan nee.

Het was alsof een paniek die lieden voortzweeptte over het dak, en hen toedreef naar die binnenplaats, vanwaar zij de vrijheid weder zouden bereiken en de schande konden ontloopen, voor den politierechter te moeten verschijnen.

Met opzet was Raffles een weinig achtergebleven, aan de zijde van Brand, teneinde het vluchtende troepje in het oog te kunnen houden.

Daar struikelde er zoowaar alweer een, op een paar meters afstand, zeker over een spandraad of iets dergelijks.

— Pas op Brand! waarschuwde Raffles luid, laten wij onzen hals niet over hetzelfde ding breken!

— Er is volstrekt niets te zien, fluisterde Brand terug. Zeker een oude man, die door de vermoeidheid is neergeveld!

Nog eenige meters verder, en zij zouden gestruikeld zijn over het lichaam van den gevallen.

Brand bukte zich over hem heen, en zeide vriendelijk:

— Sta maar op, dan zal ik U wel steunen! Het is ook werkelijk een heele onderneming voor degenen die niet meer zoo goed ter been zijn!

Hij had den gevallen bij den arm gevat om hem te helpen opstaan, toen hij tot zijn verbazing merkte, dat het lichaam volstrekt niet meegaf, en zwaar was in zijn armen.

Het was echter zoo donker op het dak, dat het bijna onmogelijk viel, de gelaatstreken te onderscheiden van den man die daar was gestruikeld.

Maar toen zijn handen even over het lichaam van den man gleden, fluisterde Brand eensklaps verschrikt:

— Hé, dat is vreemd! Hoe kan hij zoo gevallen zijn? Het is de jonge man, dien ik aan dezelfde tafel als die oude douairière heb zien zitten!

— Hoe kun je dat weten Brand?

— Ik heb hier zijn breloque tusschen de vin-

gers! Het ding viel mij dadelijk op! Ik vond het een beetje oudmodisch, en overdreven! Het was een gouden munt, heel groot, en ik hield het voor een oude dubloen of een ducaat! Ik geloof niet dat ik mij kan vergissen! Wie zou zulke dingen nog meer dragen? Het is bijna niet denkbaar, dat — — —

Plotseling hield hij op, en zijn stem klonk schor, toen hij op gedempten toon vervolgde:

— Maar mijn hemel — hij is gewond! Mijn vingers zijn vol bloed!

— Waar?

— Even boven de maagkuil, zou ik zeggen! Hij bloedt heel erg! Wat moeten wij doen? Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waardoor hij zoo gewond kan zijn! Hij beweegt zich ook niet — hij zal toch — niet dood zijn?

Raffles gaf geen antwoord.

Alleen hoorde Brand hem iets in zichzelf mompelen, dat hij niet kon onderscheiden. Zij waren nu alleen op het dak, want óf de anderen hadden van het voorval niets gemerkt, óf zij bekommerden er zich niets om, voortgedreven door hun angst, en den wensch om de straat weder te bereiken, en zich zoo spoedig mogelijk in alle richtingen te verstrooien.

Er viel niets meer van het vluchtende troepje te zien dan een paar achterblijvers, die moeizaam voortstompelden, en die klagende kreten lieten hooren.

— Blijf van dat lichaam af, Brand! beval Raffles toen kortaf. Het kan ons alleen maar in het grootste gevaar brengen! Er is hier iets zonderlings gebeurd, en het zal wel spoedig blijken wie deze man is — of was.

— Maar wij kunnen hem hier toch niet laten! Hij mag hier toch niet doodbloeden!

— Dat zal ook niet gebeuren — hoor maar, de politie is ons al op de hielen, en als zij zich wat haast, zal zij de achterblijvers van dat vluchtende legertje nog wel kunnen inhalen!

— En wij zelven dan?

— Wij moeten op een andere manier zien weg te komen, want ik zou liever niet in gezelschap van die anderen worden gevangen genomen! Achter dien schoorsteen, en vlug wat — totdat zij voorbij zijn. Ik meen mij te herinneren dat wij zooeven nog een smallen brandladder zijn gepasseerd, die misschien tot even boven den grond doorloopt. In elk geval moeten wij het probeeren. Het moet tot iederen prijs voorkomen worden, dat de politie jou zoo in handen krijgt, met dat bloed aan je vingers! Ik ben benieuwd wie het was en waarom het gedaan werd!

— Waarom het gedaan werd, zeg je? zeide Brand op een toon van schrik. Je gelooft dus —

— Praat nu niet meer, en kom mee — daar zijn de agenten!

Hij trok Brand zoo snel hij kon mee naar een hoogen schoorsteen, dicht bij den rand van het dak, en op een paar meters afstand van het begin van een zeer smalle brandladder, waar zeker geen enkele dame zich op zou hebben gewaagd.

En nauwelijks stonden zij daar, of zij hoorden het grint van het dak kraken onder de haastige voetstappen van de agenten, waarvan er twee of drie van een krachtige electrische lamp waren voorzien.

In de duisternis zouden zij misschien het roerlooze lichaam voorbij zijn gegaan, maar thans zagen zij het onmiddellijk, hetgeen Raffles en Brand aanstonds hoorden aan de uitroepen van verwondering.

— Wat hebben wij hier? Maar die man bloedt als een rund! Dadelijk met hem naar beneden, Jim! Hij heeft zeker een gemeenen val gedaan!

De rest wachtten de beide vrienden maar niet af, want zij konden ieder oogenblik ontdekt worden, en daarom liepen zij snel naar den dakrand, en begonnen de smalle brandladder af te dalen, die inderdaad ophield op een paar meters van den grond, zoodat zij zich gemakkelijk konden laten vallen, na met hun handen aan de onderste sport te zijn gaan hangen.

Van dat oogenblik af konden zij zich zoo goed als in veiligheid beschouwen, want zij behoefden slechts over een lagen muur te klimmen, welke de binnenplaats scheidde van een soort van speelplaats, behoorend bij een school, waarvan de deuren geen hinderpaal konden opleveren voor een man als Raffles.

Het was omstreeks half twee in den nacht toen zij zich in een heel stille, volkomen verlaten straat bevonden, en binnen vijf minuten hadden zij een taxi gevonden, waarvan de chauffeur wel wat verbaasd opzag bij het zien van die heeren zonder jas of hoed, maar die toch niet aarzelden, op het vooruitzicht van een goede fooi, en toen Raffles hem naar waarheid gezegd had wat het geval was geweest, in de geheime speelclub van Madame Belatof, om hen tot op een paar honderd passen afstand van hun huis te brengen.

Eenige keeren moesten de beide vrienden zich nog in een portiek verschuilen, om in hun zonderling gewaad niet door een patrouilleerenden agent te worden gezien, en Brand slaakte een zucht van verlichting, toen eindelijk de deur van het kleine heerenhuis in Cromwell Street zachtjes achter hem dicht ging.

Nog korten tijd spraken zij over het voorval van dien nacht, en toen begaven zij zich ter ruste.

Maar het eerste waar Brand den volgende morgen aanstonds naar greep, was het ochtendblad van een volkskrant, daar hij wel wist, in de deftige Times de zaak van dien nacht met slechts enkele woorden vermeld te zullen vinden — want het waren juist de soort lieden die de Times lazen, die bij die zaak betrokken waren geweest, en niet tot hun eere!

De Daily Mail echter, welk blad niet de minste reden had om personen uit de hoogste standen te sparen, gaf van het gebeurde niet alleen een zeer uitvoerig bericht, maar liet niet na, er nog een en ander bij te fantaseeren, ten einde den geduldigen en nieuwsgierigen lezer te gerieven.

Wie er lust in mocht hebben, kan er den legger van het genoemde blad nog op naslaan, die voor iedereen ter inzage ligt, ten bureele van het bekende blad, en wij bepalen ons dus tot het enkele stukje, dat betrekking had op den zonderlingen overval op het dak, en hetwelk Brand ongeveer tien minuten later voorlas aan Raffles, die pas de zonovergoten ontbijtkamer was binnengetreten.

Het luidde aldus:

„De grootste verrassing wachtte den politieagenten op het dak echter nog! Want het licht van hunne lantarens onthulde hun, juist toen zij op het punt stonden, de achtervolging van de rijke nachtbrakers voort te zetten, de aanwezigheid van een roerloos lichaam, dat op het platte dak lag uitgestrekt, niet ver van een hoogen schoorsteen.

Onmiddellijk viel waar te nemen, dat hier van een gewonen val geen sprake kon zijn, want de voorzijde van het overhemd was met bloed bevlekt, en de ongelukkige ademde nauwelijks.

Slechts een paar agenten zetten de achtervolging voort — vruchteloos overigens — want zij waren een minuut te laat, en zij die het lichaam gevonden hadden, brachten het met de uiterste behoedzaamheid de trappen weder af, door de geheime deur in de speelzaal en vandaar in de vestibule. De nog steeds bewusteloze werd vervolgens onmiddellijk naar het „Sint Pancras-Ziekenhuis” overgebracht, en hij is op het oogenblik dat wij dit schrijven nog steeds niet tot bewustzijn gekomen. Uit de weinige papieren, welke men in de dunne portefeuille vond, die hij in zijn binnenzak bleek te dragen, kon de politie zijn identiteit vaststellen.

De gewonde heet Carol Wolverton. De gearresteerde portiers van het klandestiene nachtlokaal, voorloopig als getuigen ge-

hoord, verzekeren eenparig en met de meeste beslistheid dat zij hem nooit eerder in de speelzaal van hun meesteres gezien hebben. In de portefeuille bevond zich een brief, zonder beteekenis overigens, maar die zat in een enveloppe, welke het adres van den jongeman bleek te bevatten. Hij woont in de Sussex Street in Bayswater, waar hij sedert een paar weken zeer eenvoudige vertrekken in gebruik heeft. Zijn hospita verzekerde ons, dat Wolverton regelmatig gewoonten had, en haar veertien dagen vooruit betaald had. Hij had haar gezegd dat hij uit Australië kwam, en zoekende was naar een betrekking. Hij ontving slechts zeer weinig bezoekers.

Wat nu de wonde betreft — de politie tast hier nog steeds in het duister. Het onderzoek van den gerechtsarts zoowel als van den directeur van het ziekenhuis moet aan het licht hebben gebracht, dat men hier te doen heeft met een verwonding, naar alle waarschijnlijkheid toegebracht met behulp van een windpistool, dat zeer dunne, stalen kogels afschiet, die nauwelijks de doorsnede hebben van een zakpotloodje. Niemand heeft namelijk de klank van een schot gehoord, en toch verzekeren de politieagenten dat dit hun niet zou hebben kunnen ontgaan in de nachtelijke stilte. Trouwens, Madame Belatof, die zich in arrest bevindt, heeft bij hoog en laag verzekerd, dat er niet geschoten kan zijn, omdat zij niets gehoord heeft. Wel heeft zij den val van een lichaam vernomen, maar zij heeft er niet naar omgezien, omdat er verscheidene malen iemand op het dak struikelde. Slechts terloops vermelden wij dat deze Russische dame hardnekkig weigert de namen te noemen van de adellijke hanzen en schatrijke leegloopers, die in haar klandestiene etablissement hun geld kwamen stukslaan. En des te moeilijker wordt het natuurlijk voor de politie, den dader of de daderes van dezen geheimzinnigen moordaanslag te ontdekken, want het staat wel buiten kijf, dat de kogel, die den jongen Wolverton onmiddellijk gedood zou hebben, als hij slechts een streep meer naar rechts het lichaam ware binnengedrongen, op het dak moet zijn afgeschoten door een van de vluchtelingen.

De politie hoopt nadere bijzonderheden te vernemen van den gewonde zelf, wanneer hij tot bewustzijn komt. De geneesheer heeft echter zeer weinig hoop op herstel, want de verraderlijke kogel is dwars door het lichaam gegaan, en heeft de nieren en

andere teedere organen geraakt. Het groote bloedverlies veroorzaakte een staat van uitputting, die naar alle waarschijnlijkheid in den dood zal overgaan, zonder dat het beklagenswaardige slachtoffer van deze laaghartige aanranding, tot bewustzijn zal zijn gekomen.

Tenslotte vermelden wij nog dat de politie voortgaat met het doen van onderzoek naar de namen der bezoekers van gisteren, teneinde daaruit voldoende getuigen tegen mevrouw Belatof te kunnen bijeenbrengen, maar de hoop is gering, dat men iemand zal vinden."

Brand spreidde de krant voor zich uit, en keek Raffles, die zeer aandachtig had toegeluisterd, met een vragenden blik aan. Toen deze onbeweeglijk bleef zitten, vroeg hij tenslotte:

— Wat denk je van deze zaak, Edward?

— Ik denk, Brand, dat het sluipmoord is! antwoordde Raffles afgemeten. Het is een zeer leelijke, duivelsche onderneming, als ik mij niet sterk vergis. Maar wij zullen het wel tot klaarheid brengen, denk ik!

— Wil je het onderzoeken? vroeg Brand.

— Zonder twijfel! Het is geheimzinnig genoeg, en daarom trekt het mij aan! Laat ons eens zien, wie die Wolverton eigenlijk is! Een jongmensch, dat pas een week te Londen woont, naar zijn eigen zeggen tenminste, en regelrecht uit Australië kwam. Het dagbladbericht zegt, dat hij naar werk zocht. Hier stuiten wij al op iets eigenaardigs. Want werkzoekende jongelui begeben zich toch als regel niet naar klandestiene speelzalen, waar zij weten, groote bedragen te kunnen verliezen — —

— Maar ook winnen! viel Brand hem in de rede.

— Om te winnen, Brand, moet men toch beginnen met in te zetten! En jongelui die in Bayswater wonen, hebben daarvoor meestal het geld niet. Ik geef echter toe, dat hij het had kunnen leenen — maar daarvoor ware het weer noodig geweest, dat hij veel langer te Londen woonde, en zich rijke vrienden had kunnen maken! Maar alles wat ik hier zeg zinkt in het niet bij wat ik je nu ga mededeelen. Ik weet wie de moordenaar is!

Brand slaakte een kreet van verbazing en schrik, en keek Raffles met groote oogen aan, terwijl hij stamelde:

— Dat kun je toch niet in ernst meenen?

— Misschien ging ik wat te ver, Brand, en had ik moeten zeggen, dat ik een zeer sterk vermoeden heb! En luister nu! Terwijl wij over het dak liepen, als de laatsten, en dus alle anderen konden zien, hun gedaanten konden zien

afsteken tegen den vrij lichten nachthemel, zag ik iemand een beweging maken naar zijn zak, de hand er snel uittrekken, ze opheffen ter hoogte van zijn heup — en een oogenblikje later viel Wolverton. De ander bleef doorloopen, zonder zelfs ter zijde te zien.

— Maar dan heb je hem alleen maar op den rug kunnen zien, Edward! riep Brand teleurgesteld uit.

— Dat is ook zoo — maar het was een rug met iets eigenaardigs! Zulke dingen ontgaan mij niet spoedig, misschien omdat ik mij van jongsaf aan er aan gewend heb er op te letten. Jij bent ook tamelijk wel doorkneed in de eischen van de mode, waarde Brand, en jij weet ook wel, dat de rokken van de heeren op dit oogenblik achter in den rug twee tamelijk ver van elkaar geplaatste

met laken overtrokken knopen hebben. De knopen van git hebben allang afgedaan — en men ziet ze nog slechts bij hooge uitzondering, en dan alleen maar bij menschen, die geen geld of geen lust hebben, de mode nauwkeurig te volgen. Welnu, gisteravond heb ik een paar van die gitten knopen gezien en zelfs op het dak waren zij duidelijk te volgen, in het zwakke licht dat daar toch nog heerschte.

Brand speelde zenuwachtig met zijn mes, terwijl hij Raffles strak bleef aanzien, als om het antwoord van zijn lippen te lezen.

En dat antwoord kwam:

— De man die de rok met de gitten knopen droeg was Jack Longford, de neef van Lord Cecil Ponsonbi!

HOOFDSTUK III.

RAFFLES DOET GEWICHTIGE ONTDEKKINGEN.

Als Raffles zich eenmaal aangetrokken gevoelde tot het onderzoek van een of andere geheimzinnige zaak, dan liet hij daarvoor andere dingen tijdelijk in den steek, en besteedde al zijn vernuft, al zijn scherpzinnigheid, en als het noodig was al zijn moed aan de zaak die hem bezig hield.

Hij begreep instinctmatig dat er iets zeer ernstigs moest schuilen achter dien aanval op het dak van een jongen man, die nog pas een week geleden uit Australië was teruggekeerd, waar hij een groot gedeelte van zijn leven had doorgebracht.

Zijn gezond verstand zeide hem aanstonds, dat hier van een gewone wraakneming natuurlijk geen sprake kon zijn.

Er bestaat geen man ter wereld, die in staat zou zijn zich binnen een week tijds zoodanige doodsvijanden te maken, dat zij in werkelijkheid naar zijn leven zouden staan. Daar school dus iets anders achter.

Dan was daar het zonderlinge bezoek aan de speelclub van Madame Belatof. Dat was een gelegenheid, waar men niet zoo gemakkelijk doordrong, en zeker niet zonder een introductie. Hoe was Carol Wolverton aan die introductie gekomen? Wie had hem die verschaft? Kende de Russin hem misschien persoonlijk van vroeger?

Raffles zou haar dat stellig onmiddellijk zijn gaan vragen, als hem dat maar mogelijk ware geweest! Maar ze zat in het Huis van Bewaring en al zat zij op de pistool, al had zij dus verschillende vrijheden — zij mocht toch niemand anders ontvangen dan haar naaste familie en haar advocaat.

Raffles bewaarde dit dus tot later, wel wetende dat hij vroeg of laat met haar in betrekking zou kunnen komen.

Het eenige nadeel hiervan was, dat hij dan zou moeten wachten, en dit was nu juist een zaak, die spoedig moest worden opgehelderd.

Maar omdat Raffles de gedachte van stilzitten bij dergelijke gelegenheden onmogelijk kon verdragen, zoo verliet hij onmiddellijk na het ontbijt van dien morgen met Brand het huis, en stapte in de wachtende limousine, die door Henderson bestuurd werd.

De brave reus had van Brand reeds een en ander vernomen en keek dus niet erg verwonderd op, toen hij bevel kreeg, naar Bayswater te rijden. Het duurde daar echter nog eenigen tijd, alvorens zij het huis hadden gevonden, waar miss Butterstick haar eenzaam bedrijf van kamerverhuurster uitoefende.

Zooals het ook moeilijk anders kon — er waren dien morgen al heel wat journalisten ge-

weest — de weduwe Butterstick was niet in een al te rooskleurig humeur, toen Raffles zich presenteerde, maar gelukkig steeg haar stemming verscheidene graden, toen Raffles op bescheiden wijze een half pond uit zijn hand in de hare deed overgaan.

Van dat oogenblik af stelde de brave vrouw er volstrekt geen belang meer in, wie of wat Raffles eigenlijk was, journalist of detective, lid van een informatiebureau of advocaat, en ze antwoordde zoo goed zij kon op zijn vragen.

Het eerste vroeg Raffles wat hem van het meeste belang voorkwam:

— Kunt U mij ook zeggen miss Butterstick, of mijnheer Wolverton pas zeer kort in Engeland was, toen hij kamers bij U huurde?

— Wel, mijnheer, hij kwam om zoo te zeggen regelrecht van de boot! antwoordde de kamer-verhuurster met rappe stem. Zijn groote bagage was er nog niet eens, en kwam pas den volgende dag, en daar zaten van die groote, gekleurde papiertjes op, met den naam van een boot — laat eens kijken, ja „S.S. Sydney” stond er op — en dan ook nog Adelaide. Trouwens, mijnheer Wolverton zei mij al heel gauw, dat hij juist van Southampton te Londen was gearriveerd. Hij begreep wel dat ik geen reden had om hem te vertrouwen, met zijn simpel valiesje, en daarom betaalde hij twee weken huur vooruit.

— Hoe kwam hij juist aan Uw adres? Bayswater is tamelijk ver uit de City!

— Dat is meer dan ik U zeggen kan! Ik weet het heusch niet! Misschien was hij naar een kamerverhuurbureau gegaan. Ik heb er natuurlijk niet naar durven vragen.

— Maakte hij den dindruk van welgesteld te zijn?

— Nu, dat kan ik niet zeggen! Zijn koffer was wel groot, die ze hier brachten, den tweeden dag, maar er zat niet zoo heel veel bijzonders in. Gedragen kleederen, en boeken, ook tamelijk fijn ondergoed, wat portretten en zoo, en meer van wat een jongeman van zijn jaren al zoo bij zich heeft.

Op het woord portretten had Raffles onmiddellijk zijn ooren gespitst.

— Zou ik die portretten eens mogen zien? vroeg hij, en daarbij ging zijn hand op zulk een veelbeteekenende wijze naar zijn vestzakje, dat juffrouw Butterstick onmiddellijk op een drafje wegdribbelde, — het gesprek had plaats in haar eigen kraakzindelijke kamer — en een minuut of tien wegbleef, om toen weer met een hoog rood gezicht terug te keeren, een cartonnen doos onder den arm, die zij voor Raffles op tafel plaatste met de woorden:

— Dat is nu eigenlijk niet zooals het behoort, mijnheer, want ik heb die doos uit een gesloten

kast genomen, waarvan ik nog een sleutel heb die er op past — maar kwaad kan ik er immers niet mee?

— Wees daar maar verzekerd van, waarde juffrouw Butterstick! antwoordde Raffles ernstig. Ik beloof U dat ik van die doos een heel discreet gebruik zal maken — en gij moogt er natuurlijk bij blijven, als ik ze doorzoek!

Raffles lichtte den deksel van de doos, die een half dozijn meerendeels reeds verbleekte portretten, een klein, rose strikje, zooals men het wel aan ouderwetsche kinderjurken vindt, een zilveren rammelaar, oud en gebroken en een paar brieven van het jaartal 19.., bleek te bevatten. De brieven waren geschreven met een fijne vrouwenhand. Raffles keek snel naar de onderteekening: „Je liefhebbende moeder”.

De brieven waren verzonden uit Londen en uit Wolverhampton.

Raffles bekeek aandachtig een voor een de portretten.

Een was er van een knaapje van een jaar of twee, geheel naakt gekiekt op een tijgervel, waar het vroolijk op spartelde, liggend op zijn mollig buikje, zich half oprichtend op de dikke armpjes.

Achterop stond geschreven, met een fijne hand:

„Onze Carol, 3 April 1912.”

Het tweede portret was van een zeer schoone vrouw, gekleed in de dracht van omstreeks hetzelfde jaar, ongeveer 1911. Dezelfde vrouw was nog eens afgebeeld, omstreeks een jaar of 12 of 14 later naar het scheen en in diepe rouw. Het was klaarblijkelijk een amateurskiekje, en een beetje verkleurd, maar de trekken van het edele, zwaarmoedige gelaat waren nog duidelijk te herkennen. Deze foto was niet opgeplakt, en er achter was met een mannelijke hand geschreven:

„Moeder in 1924”.

Met behulp van een papierklemmer waren een paar verdroogde imortellen aan dit kiekje vastgemaakt. Waarschijnlijk was ook deze vrouw dus dood. Dan was er nog een foto, en stelde een heer voor in trotsche houding, gekleed in de dracht van 1880 met een geruite pantalon aan, de eene hand in de rever van zijn lange jas gestoken, en de ander rustend op een van die onmisbare pilaren, zonder welke destijds een fotografisch atelier onbestaanbaar werd geacht.

Hij droeg bakkebaarden, zooals de mode ze voorschreef, en zijn gitzwart haar werd gedekt door een zeer hoogen cilinderhoed met platte randen. De man kon een jaar of vijfentwintig, hoogstens dertig zijn. Klaarblijkelijk van dezen zelfden man was er nog een ander portret, dat wel minstens van dertig jaren later moest dateeren en waarin hij gezeten was aan een schrijftafel.

Het haar was witter dan sneeuw, de bakkebaarden waren verdwenen, maar het was zonder eenigen twijfel hetzelfde gezicht, het was dezelfde aristocratische neus, dezelfde trotsche mond, hetzelfde hooge, breede voorhoofd.

Raffles bekeek dit laatste portret met de meeste aandacht, en stak het toen Brand plotseling toe met de woorden:

— Wie is dat?

Brand had het portret nauwelijks gezien, of hij bracht er met de grootste verbazing uit:

— Maar — dat zou heel goed de oude Lord Cecil Ponsonbi kunnen zijn!

— Hij zou het niet kunnen zijn, Brand — hij is het zonder een spoor van twijfel! zeide Raffles bedaard. Het kan ook wel ongeveer uitkomen met den leeftijd — Lord Cecil zal nu omstreeks tachtig zijn.

— Maar hoe komt zijn portret dan in deze doos?

— Dat is nu juist de kwestie die wij zullen moeten oplossen! gaf Raffles peinzend ten antwoord.

De beide vrienden hadden deze woorden op zeer zachten toon met elkander gewisseld, terwijl miss Butterstick even het vertrek had moeten verlaten, om zich met een van haar leveranciers te bemoeien.

Raffles had de portretten en de brieven weder in de doos gedaan, en ze gesloten, juist toen de kamerverhuurster weder binnentrad.

Hij liep een paar malen in diepe gedachten verzonken heen en weer, en plotseling wendde hij zich tot de oude juffrouw met de vraag:

— Hebt gij ooit opgelet, of mijnheer Wolverton sieraden droeg?

De vrouw dacht even na, voor zij ten antwoord gaf:

— Hij had een ring, dat weet ik zeker, een mooien zegelring, dien hij wel eens bekeek, dicht bij het raam, maar hij droeg hem nooit! Eens, terwijl mijnheer zich schoor, ik geloof den derden dag dat hij hier was, en ik achter zijn rug de kamer deed, zag ik den ring liggen bij zijn gouden horloge, en ik keek er een beetje nieuwsgierig naar. Het was een prachtstuk, mijnheer! Een echte ouderwetsche zegelring met allemaal tierelantijntjes en een platten steen van — hoe heet dat groene goed ook weer — japik, geloof ik!

— U is er bijna — jaspis! hielp Raffles haar glimlachend op weg. Zag het er misschien uit als een soort van schildje met een dierenfiguur — een eland, een leeuw, een reiger — of misschien met een kroontje?

— Dat kan heel best mijnheer! antwoordde juffrouw Butterstick. Ik heb daar zoo geen verstand van — maar het kan best!

— U heeft Uw huurder natuurlijk wel eens goed aangekeken! Leek hij misschien een beetje op dit portret?

Raffles had de doos weer geopend, en hield haar onverhoeds de foto voor van den heer uit 1880.

— Misschien — als je de bakkebaarden zou wegtrekken — ja, dan zou hij er wel op kunnen lijken! mompelde de vrouw. Het is dezelfde neus en de oogen lijken ook!

— Nu, dan geloof ik niet dat wij U voorloopig langer behoeven op te houden! U is ons van veel nut geweest! Alleen nog dit — droeg mijnheer Wolverton dien ring veel?

— Hij droeg hem nooit! Hij zei dat hij van zijn vader was, dien keer toen ik er eens naar keek, maar dat hij hem niet kon dragen, omdat hij hem veel te klein was. Hij bewaarde hem altijd in een doosje dat op den schoorsteenmantel staat:

— Nu ook?

— Natuurlijk mijnheer! Wilt U den ring soms eens zien?

— Dat had ik u juist willen verzoeken! zeide Raffles vriendelijk.

— Gaat U dan maar even mee, heeren, dan kunt U, als U wilt, meteen de kamer eens bezichtigen. Ik heb het mijn huurders altijd naar den zin probeeren te maken, en U zult zien wat een heldere, ruime kamer het is voor den prijs. Mijnheer Wolverton is erg ziek, hoor ik, het staat trouwens in de krant, en als de heeren soms iemand weten — — —

En zoo maar voortkakelend ging juffrouw Butterstick Raffles en Brand voor, over het vrij breede portaal, naar een werkelijk niet kwade kamer, die aan de straat grensde.

Zij liep regelrecht toe op den schoorsteen, nam daar een fraai bewerkt doosje op, opende het, — — het volgende oogenblik klonk een snerpende kreet van schrik en ontzetting van haar lippen!

— Wat is er aan de hand? vroeg Brand ont-
daan. Waarom schreeuwt U zoo?

— Zou ik niet schreeuwen? riep juffrouw Butterstick steunend. De ring is weg!

— Dat verwondert me niets! zeide Raffles doodkalm. Ik wil zeggen — doet U maar geen moeite om er naar te zoeken, juffrouw! Denkelijk zult U hem niet zoo gauw terugvinden! Wanneer was de ring er nog?

— Gisteravond, daarop durf ik zweren. Ik zag nog hoe mijnheer Wolverton hem in zijn hand nam en bekeek, en toen weer in het doosje legde. En dadelijk daarop nam hij zijn hoed en ging weg, naar die ellendige Russische vrouw met haar speelhol! Als ik ooit gedacht had dat mijnheer nog eens tot zulke dingen zou komen!

— Hij was dus 's avonds altijd thuis? vroeg Raffles levendig.

— Hij is eens tweemaal naar een schouwburg geweest, en hij heeft hier ook zitten schrijven een paar malen. Maar voor zulke dingen had ik hem nooit aangezien! Hij was zoo rustig en in zich zelf gekeerd. Veel spreken deed hij nooit.

— Zijn er vanmorgen heeren in deze kamer geweest — journalisten?

— Ja, en ook rechercheurs — politiebeamten in burger! Die hebben alles nagesnuffeld!

— Dan heeft natuurlijk een van hen dien ring meegepakt! zeide Raffles lakoniek. Kende U de heeren die hier kwamen?

— Nooit van zijn leven gezien!

— Hadden zij allen legitimatiepapieren — een kaart of zooiets?

— Welneen mijnheer! Op een gegeven oogenblik kwamen er wel vier tegelijk en zij vroegen mij mijn hoofd suf!

— Hebben zij deze foto's bekeken? Neen, die zijn in de kast blijven staan! Zij hebben wel het schrijfbureau nagesnuffeld, en een paar van de politie zeiden, dat zij nog wel eens terug zouden komen. Zij moesten de kamers grondig doorzoeken, zeiden zij, en ik mocht nergens aankomen!

Zet die foto's dan maar weer spoedig op hun plaats, en doe de kastdeur weer dicht! ried Raffles aan. Met bevelen van de politie mag niet worden gespot. En wat den ring betreft — ik zou dat maar spoedig aan de politie mededeelen, zoodat er naar den dief kan worden gezocht! En nu, juffrouw Butterstick — sta mij toe, dat ik U nog deze kleinigheid als souvenir geef van ons aangenaam onderhoud.

De kamerverhuurster vond dat het een uitstekenden dag voor haar was geweest, en liet met veel plichtplegingen Raffles en Brand uit, met de toezegging, dat zij van den diefstal van den ring onmiddellijk werk zou maken.

Zoodra Raffles en Brand weder in de auto waren gestapt, en op den terugweg waren, zeide Raffles, zich achterover in de kussens werpend:

— Nu, als mijn vermoedens juist zijn, dan behoeft men naar den dief van dien ring niet heel lang te zoeken! Die is natuurlijk gestolen door Jack Longford!

— Maar waarom dat alles? Wat kan hij hebben tegen dien vreemdeling?

Raffles haalde eventjes ongeduldig de schouders op, en antwoordde:

— Komaan Brand — denk nu toch eens even na! Je weet toch immers heel goed wie Jack Longford is — hij is de neef van den ouden Lord Ponsonbi. Een volle neef! Er zijn geen andere erfgenamen dan hij, hij moet zelfs den titel erven, zoodra de oude heer komt te ster-

ven — en bedenk dat hij een man is van tachtig jaar! En nu komt daar plotseling een kleinzoon aanzetten — — —

— Een kleinzoon? vroeg Brand verbluft.

— Natuurlijk, Carol Wolverton! Wie anders? Heb je dan de portretten niet bekeken? Is het je dan ontgaan, wat er van den ring werd gezegd?

— Alles goed en wel — maar hoe komt die kleinzoon in Adelaide verzeild.

— Daar zal hij wel geboren zijn, denk ik! antwoordde Raffles lakoniek. De fotograaf, die hem op zijn tweede jaar kiekte, woonde althans in die groote Australische stad! En redeneer nu maar even door, Brand als ik je verzoeken mag! Carol komt hier, en daar hij de kleinzoon is, dat wil zeggen de eenige zoon van Philip, die weer de eenige zoon was van Lord Cecil, moet hij de voorkeur hebben boven den neef, zooals onze wetten het al eeuwenlang duidelijk omschrijven!

— Maar waarom vertrok Philip naar Australië? Hoe komt het dat die kleinzoon dan nu pas ten tooneele verschijnt?

— Dat is iets wat ik je niet kan zeggen — ik weet het niet! Vermoedelijk hebben wij hier te doen met een van die treurige familietwisten, die tengevolge hebben dat een zoon, na in de oogen van de ouders een onberaden stap te hebben begaan, met den vloek van zijn vader beladen het land verlaat, en — niet meer terugkeert! Want helaas, de trots, noem het maar de koppigheid van die oude edellieden tart iedere beschrijving! Maar natuurlijk zal er over dien grootvader wel eens gesproken zijn, misschien heeft deze iets van zich laten hooren, op het laatst van zijn jaren door spijt en berouw gefolterd en de kleinzoon is teruggekeerd!

— Prachtig! Dat neem ik allemaal graag aan — maar waarom, in 's hemelsnaam, gaat die kleinzoon dan in een armoedig kamertje wonen, en zoekt hij naar een betrekking, inplaats van regelrecht naar zijn grootvader te gaan?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht na, zijn hoog voorhoofd in rimpels getrokken, en zeide tenslotte afgemeten:

— Ik erken het — dat kan ik je niet zeggen, dat is niet recht duidelijk!

Er zijn echter twee mogelijkheden — óf de oude Lord is op het oogenblik op reis, en men wacht eerst zijn terugkeer af, óf wel, en dit is verreweg het waarschijnlijkst, de veete duurt nog altijd voort, de vader is zonder vergiffenis te erlangen den dood ingegaan, en de kleinzoon is te trotsch om de eerste te zijn, en den grijsaard de hand ter verzoening te bieden! Maar wat het overige betreft — dat is dunk mij zoo helder als glas! De neef heeft iets van dien terugkeer in den neus gekregen, en hij wacht een gunstig

oogenblik af, om dien lastigen, ongewenschten indringer uit den weg te ruimen. En nu hij nog niet heelemaal dood is, tegen de verwachting in, begint hij met den ring te stelen, onder de een of andere vermomming, en loopt stellig rond met plannen, om in dat armoedige huisje ook het overige weg te halen dat de identiteit

van den ander zou kunnen aan den dag brengen! Dat alles komt mij al heel eenvoudig voor, Brand!

Maar reeds de naaste toekomst zou leeren, dat de zaak toch niet zoo eenvoudig was, als Raffles het zich op dat oogenblik wel voorstelde!

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERWACHTE VONDST.

Carol Wolverton stierf niet, dat was reeds duidelijk, den derden dag na zijn opneming in het hospitaal.

Hij was na een lange bewusteloosheid weder tot het leven ontwaakt, en de geneesheeren, die geen kogel hadden kunnen vinden in de wonde, verklaarden dat het krachtige gestel van den jongen man er hem naar alle waarschijnlijkheid bovenop zou helpen.

Het zou echter noodzakelijk zijn, dat hij minstens een drietal weken in het gasthuis bleef vertoeven, want niet alleen had het bloedverlies hem ten zeerste uitgeput, maar er bestond toch nog altijd vrees voor complicaties, al was tot dusverre de wondkoorts gelukkig uitgebleven.

Maar als de justitie soms gehoopt mocht hebben, dat het einde van de bewusteloosheid ook het einde zou beteekenen van de duisternis, waarin zij nog altijd ronddoolde, dan had zij zich vergist.

Want bij de allereerste ondervraging reeds, verklaarde Wolverton met een zwakke stem, dat hij zich volstrekt geen voorstelling kon maken van het gebeurde op het dak. Hij had op een gegeven oogenblik een scherpe pijn gevoeld door het geheele lichaam, een vlijmende steek, en hij was neergevallen, met de vage gedachte nog in het hoofd, dat hij misschien in aanraking was gekomen met een elektrische draad.

Onmiddellijk na zijn val was het bewustzijn hem ontvloden.

Dat was voor de politie een zeer onaangename tegenvaller, maar zij gaf den moed niet zoo spoedig op, en zoodra de geneesheer er verlot toe gaf, begon zij Wolverton nader te ondervragen — hij was immers de eenige van de gasten van Madame Belatof, dien zij in handen had kunnen krijgen en de Russin zelve bleef

hardnekkig zwijgen, met een vastberadenheid, die bijna bewondering afdwong.

En toen deed zich weer een nieuw bezwaar voor — Wolverton verklaarde dat hij nog niet lang in Engeland was, en dat hij geen van de bezoekers kende, die daar waren, en dus ook onmogelijk namen kon noemen.

Men zal zich levendig kunnen voorstellen, welken indruk deze verklaring moest maken op Raffles en Brand, die daar in de Daily Mail lazen, welk blad van zins scheen te zijn, van den inval in het speelhuis en de achtervolging op het dak een soort van „cause célèbre” te maken.

Wolverton scheen dus Longford niet te kennen, niet alleen niet van naam, maar ook niet van uiterlijk, en eigenlijk gezegd was dat niet eens zoo verwonderlijk, daar de beide jongelieden gedurende een kwart eeuw door den halven omtrek van de wereld van elkander gescheiden waren geweest.

Nu wilde de politie natuurlijk gaarne weten, hoe Wolverton toegang had gekregen tot die geheime speelzaal, waar deugdelijke introducties werden geveerd, en nu kwam het tamelijk onverwachte antwoord: de jonge Wolverton had den dag tevoren een briefje ontvangen van een hem onbekende dame, die hem uitnoodigde tot een samenkomst in de speelclub van Madame Belatof, en hem verklaarde wat hij te doen had om daar toegang te krijgen. De brief was alleen ondertekend met den naam Jane, en iedere Londenaar zou zich waarschijnlijk nog wel eens bedacht hebben, alvorens aan zulk een zonderlinge uitnoodiging gevolg te geven, die toch zeker onmogelijk geschreven kon zijn door een waarachtige dame. Trouwens, het briefje was niet eens geschreven — het was maar getikt! De schrijfster verzekerde daarin, dat zij groote be-

langstelling had opgevat voor Wolverton en nader met hem wilde kennismaken. Dat ging heel goed in de speelclub van de Russin, die een vriendin van haar was.

Wolverton vond het buitengewoon romantisch — men verlieze vooral niet uit het oog dat hij regelrecht uit Australië kwam, en vele jaren achtereen in de „bush” en de „karoo” had gewoond, ver van alle beschaving — en hij dacht niet eens aan een aarzeling of een weigering.

Natuurlijk behelsde de brief nog een aanduiding van een soort herkenningsteeken, en ook een uur, maar vóór dat uur aanbrak, had de inval van de politie al plaats. In ieder geval sprak Wolverton de waarheid, want men vond het briefje in kwestie in de fijne portefeuille, van binnen met zijde bekleed, en waarin, blijkbaar door een liefhebbende vrouwenhand, een paar dooreengestrengelde letters waren geborduurd — en C en een W.

Voor Raffles kon er natuurlijk zelfs geen schijn van twijfel bestaan, of het briefje was getikt door Longford. Waarschijnlijk was oorspronkelijk zijn doel geweest, Wolverton te bespieden, hem na te gaan na afloop van den avond, en hem dan verraderlijk overhoop te schieten. Bij de vlucht op het dak echter had hij de gelegenheid gunstig meenen te zien, wel wetend, dat in de verwarring niemand met eenige zekerheid zou kunnen zeggen, wat er eigenlijk geschied was, en vertrouwend op zijn bekwaamheid om met windpistolen om te gaan.

Toen Raffles en Brand dit alles in zich hadden opgenomen en goed verwerkt, deed zich als vanzelf deze vraag voor:

Waarom verklaarde Wolverton niet wie hij was? Wat weerhield hem, zijn eigenlijken naam, zijn titels, en zijn rechten openbaar te maken, en naar zijn grootvader te vragen?

Het zou een soort van verklaring zijn, als men hierop antwoordde, dat de familietwist misschien nog altijd voortduurde, en dat de kleinzoon het nog altijd niet waagde, den grootvader onder het oog te komen — maar het was toch wel zeker, dat de jongeman er ook in het geheel geen moeite voor had gedaan!

Waarom niet? Waarom hield hij zich achteraf? Waarom poogde hij niet, een verzoening tot stand te brengen?

En dan verder: hoe kon Longford weten, dat zijn neef onderweg was naar Londen, en dat deze jongeman juist dien neef was, en geen ander? Had hij spionnen gehad in Adelaide?

Het moest wel bijna zoo zijn, daar hij anders niet met zulk een onverbidde zekerheid regelrecht op zijn slachtoffer had kunnen toegaan. En dat op dit oogenblik de zegelring in

zijn bezit was — Raffles was er vast van overtuigd.

Nog iets anders wist hij met zekerheid, en dat was, dat Longford niet zou nalaten, bij de eerste de beste gelegenheid zich meester te maken van alle andere dingen, die de identiteit van zijn neef konden bevestigen, beter nog dan die ring van zijn vader — de brieven, de portretten, het rammelaartje en het rose strikje van het kindjurkje.

Dit was nu iets, dat zeker moest worden voorkomen, want het zou Wolverton onmogelijk vallen, zijn aanspraken te bewijzen, wanneer hij dat niet kon ondersteunen door het overleggen van de familiepapieren, ergens zou ook wel een geboortebewijs zijn, dat was althans wel te verwachten, en dat alles moest Longford, wilde zijn opzet succes hebben, in zijn macht zien te krijgen.

Het was wonderlijk genoeg dat hij dat al niet dadelijk gedaan had, toen hij ook den ring stal. Het waarschijnlijkste was, dat hij er toen geen gelegenheid voor had gehad.

En om hem die voorgoed te ontnemen, besloot Raffles in den middag van den derden dag een stouten stap te wagen, en Longford voor te zijn, door beslag te leggen op de bezittingen van diens slachtoffer.

Natuurlijk zou de hospita die maar niet aan den eersten den besten afgeven, en het was dus zaak, zich te vermommen, en behoorlijk te grimeeren.

Hij deed dan ook aldus, voorzag zich van legitimatiebewijzen als inspecteur van politie, die niets te wenschen overlieten, en begaf zich naar het oude huis in Bayswater.

Het scheen een zaak van teleurstellingen voor hem te zullen worden, want alweder wachtte hem een tegenslag: miss Butterstick verklaarde hem, dat dienselfden morgen iemand van het St. Pancras Gasthuis was gekomen, voorzien van een deugdelijke legitimatie, door Wolverton zelf onderteekend en waarschijnlijk aan een zuster gedictieerd, en waarin hij verzocht, al zijn hebben en houden, zijn kleederen inclus, mede te geven aan den ziekenverpleger, die het briefje bracht. De man zou ook moeten betalen wat hij schuldig was, en miss Butterstick kon dus volstrekt geen bezwaren doen gelden en had ook werkelijk alles netjes ingepakt in het groote valies en dat medegegeven aan den brenger van het briefje. De koffer met de kleederen zou een uur later wel door een kruier gehaald worden. Het was wel geen gewoonte dat men zulke dingen deed in een ziekenhuis, maar Wolverton scheen nu eenmaal erg gesteld te zijn op het bezit van alles, en miss Butterstick was blij dat ze alles kon medegeven, omdat ze nu tenminste

de kamer dadelijk weer aan een ander kon verhuren.

En Raffles glimlachte flauwtjes, toen de brave vrouw vervolgde, dat er, nauwelijks een paar uren nadat de ziekenverpleger was heengegaan met het valies, een eerwaardig heer met een langen witten baard was verschenen, die verklaarde dat hij de zaakwaarnemer was van haren huurder, en om zijn papieren kwam vragen.

Zij kon natuurlijk niets anders doen dan hem verwijzen naar de directie van het ziekenhuis, waar Wolverton was opgenomen.

— Nu, dan heeft mijnheer Longford tenminste evengoed achter het net gevischt als ik, dat is tenminste een zwakke troost! bedacht Raffles, terwijl hij zich gereed maakte om heen te gaan. Die moordzuchtige neef van Lord Cecil had er natuurlijk groot belang bij, zoodra het zoo goed als zeker was dat zijn slachtoffer zou blijven leven, althans diens papieren buit te maken.

Raffles keek nog eens rond, terwijl zijn blikken gingen over de weinige waardelooze voorwerpen, die waren achtergebleven, en vroeg toen, reeds met zijn voet op den drempel:

— U heeft natuurlijk alles meegegeven, tot het laatste stuk?

— Een paar kleinigheden uit de slaapkamer heb ik vergeten, mijnheer, maar zij hadden heusch niets om het lijf, en als mijnheer Wolverton ze soms wil hebben, dan kan ik ze hem met plezier laten brengen door het loopmeisje. Het zijn maar een paar haarwatertjes, en wat tandpasta!

Raffles was al binnen gegaan en bekeek tadeloos onverschillig een paar half geledigde fleschjes en een porceleinen doosje met tandpasta, tot dat hem een klein fleschje in de handen, viel dat hij ontkurkte en er even aan rook, met die gewoonte, die hem eigen was, om letterlijk bij alle gelegenheden, hoe onbeteekenend schijnbaar ook, zijn zintuigen den kost te geven.

Hij snoof de scherpe lucht van de tinctuur op, die in het fleschje was, goot een druppeltje op zijn vingertop, kurkte het fleschje weer, en vroeg langs zijn neus:

— Hoe oud was mijnheer Wolverton zoowat, denkt U?

— Wel, stellig nog geen dertig! Een jongeman, in alle mogelijke opzichten, al heb ik hem

dan ook nooit met een meisje gezien!

— Verfde hij zich? vroeg Raffles op den man af. Was hij misschien grijs?

— O foei, mijnheer, hoe komt U er bij? riep juffrouw Butterstick verontwaardigd uit. Zoo'n jonge, kwieke mijnheer! Hij was ravenzwart!

— Zoo zwart als mijn vingertop bijvoorbeeld, vroeg Raffles met een glimlachje, terwijl hij haar den top toonde, waar de druppel van de kleurlooze vloeistof zich had uitgespreid, en bezig was, zich onder den invloed van de lucht tot een diep zwart te verkleuren.

Juffrouw Butterstick keek stomverwonderd naar dien top en antwoordde stotterend:

— Ja, zoo zwart was hij zeker wel! Haalt u dat uit dat fleschje? Dat is heel gek!

— Herinner U eens goed, juffrouw Butterstick, heeft U mijnheer Wolverton nooit eens verrast, terwijl hij met zijn toilet bezig was?

— Wat denkt U wel van mij, mijnheer? Ik ben een fatsoenlijke vrouw! verdedigde de kamerverhuurster zich kwaad.

— Ik bedoel natuurlijk, bij ongeluk! hernam Raffles, glimlachend bij de gedachte, dat het korte, oude, korpulente dametje gevaar voor haar zielsrust zou kunnen lopen, door het zien van een heer die zijn tanden borstelt.

— Niets van dien aard, mijnheer! zeide juffrouw Butterstick kortaf. Het zou trouwens onmogelijk zijn geweest, hij deed altijd de knip op de deur.

— Zoo? Dan had hij zeker kleine toiletgeheimpjes, die hij niet gaarne openbaar maakte! Ik zal dit fleschje maar hier laten — misschien vraagt mijnheer Wolverton er nog wel om, ofschoon ik dat eigenlijk al heel onwaarschijnlijk zou vinden.

— Waarom onwaarschijnlijk?

— Och, zoo maar! Dag juffrouw Butterstick, ik zal U nu maar niet langer ophouden!

En Raffles nam beleefd zijn hoed af, groette de oude dame, en verliet het huis, maar op straat bleef hij een oogenblik in gedachten stilstaan en vroeg zichzelf hoofdschuddend af:

— Wat is dat nu voor een vreemde zaak? Waarom verft een jongeman zijn haar, die toch nog onmogelijk grijs kan zijn? Zou hier dan werkelijk nog meer achter schuilen dan ik aanvankelijk vermoed had?

HOOFDSTUK V.

WAT LORD CECIL TE ZEGGEN HAD.

Raffles bedacht zich niet lang, maar hij stapte een straat verder in de limousine, waarmede Henderson hem opwachtte, en zeide den reus, hem naar het St. Pancras Gasthuis te rijden.

Hij wilde zekerheid hebben omtrent het vermoeden, dat langzamerhand bij hem begon te rijzen.

Het kon volstrekt ongegrond zijn — en dan was het des te beter, maar werd het bevestigd, dan opende zich hier plotseling voor zijn voeten een ware doolhof van bedrog en van misdaad, waaruit hij den weg wilde zoeken, tot iederen prijs.

Een rit van een half uur bracht hem tot voor het groote hospitaal, en Raffles werd aanstonds, op zijn verzoek, toegelaten bij den directeur, een man van een jaar of zestig, lang en droog als een stokvisch, en zonder een spoortje haar, behalve een beetje boven zijn oogen, maar ook dat was bijna de moeite niet waard.

Raffles maakte vluchtig bij zichzelf de opmerking, dat dokter Spratt's hoofd veel overeenkomst vertoonde met een beschilderd paaschei en begon toen dadelijk:

— Ik ben rechercheur, dokter. Hier is mijn aanstelling. Ik zou U gaarne eenige vragen willen stellen met betrekking tot Uw patiënt Wolverton, die vanmorgen, nadat hij uit zijn bewusteloosheid ontwaakte, het verlangen te kennen gaf, dat zijn bezittingen gehaald zouden worden.

— Ik weet wien gij bedoelt, mijnheer! Numero 5 op zaal 14. Hij ligt daar met twee andere zieken, op een kamer van zes bedden. Er was niet veel ruimte meer en wij hebben hem maar op goed geluk in die klasse ondergebracht. Zoudt gij soms weten of er iemand is, die voor het financieele gedeelte zorgt?

— Ik geloof wel, dat er zoo iemand is, dokter! antwoordde Raffles met een glimlachje. Omtrent de betaling van zijn ziekte zult U zich wel geen zorg behoeven te maken. Vroeg de zieke dadelijk naar zijn papieren?

— Aanstonds! Wij hebben ze onder zijn oogen in het kastje boven zijn bed moeten leggen. Het was een cartonnen doos met papieren en portretten, meen ik.

— Een kist met kleeren is hem nagezonden, waar is die?

— Die is in den bergkelder geplaatst, daar is de gewone opslagruimte voor dergelijke dingen. Natuurlijk is het onze gewoonte niet, om voor onze patiënten kleederen te bewaren, maar wij hebben ditmaal maar eens een uitzondering gemaakt.

— Dat begrijp ik, dokter! Heeft de patiënt soms nog andere verlangens te kennen gegeven? Vroeg hij bijvoorbeeld — om een spiegel?

— Hoe kunt U dat weten? riep dokter Spratt verrast uit. Dat is inderdaad het geval geweest. Hij is nog zoo zwak, dat hij het ding niet kon vasthouden, en dat moest de zuster voor hem doen. Hij scheen veel belang te stellen in zijn uiterlijk!

— En toen stelde hij zeker de vraag, om zijn hoofd kaal te scheren?

— Maar wat drommel, mijnheer, komt U mij hier van mijn kostbaren tijd berooven, als U het allemaal al weet? vroeg Spratt toornig. Dat deed hij!

— En — U heeft toegestemd? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Heel zeker niet! Hij had vrij lang haar, en het zou misschien gevaarlijk geweest zijn, hem aan kouvatten bloot te stellen, in zijn toestand. Natuurlijk wordt het wat anders, wanneer de patiënt koorts zou krijgen, en wij ijscompressen zouden moeten toepassen.

— Drong hij sterk aan?

— Ja, hij wond zich over de zaak nogal op! Hij verklaarde, dat hij te zeggen had over zijn eigen haar, dat het hem lastig viel, en dat hij het geheel afgeschoren wilde hebben!

— Is hij zwak?

— Dat behoef ik U niet te zeggen! Hij kan ternaauwernood het hoofd bewegen.

— Is hij op het oogenblik bij kennis?

— Volkomen! Hij schijnt zeer sterk te zijn. Maar hij heeft liters bloed verloren, en is zoo slap als een vaatdoek. Blijven echter complicaties uit, dan zullen wij er hem wel weer bovenop halen. Mocht er echter wondkoorts optreden — dan kan ik natuurlijk nergens voor instaan.

— Zou het soms mogelijk zijn, den zieke even te zien? Maar vooral zonder dat hem gezegd wordt, dat ik van de politie ben?

— Ik begrijp eigenlijk niet goed wat gij wilt, mijnheer, maar ik kan mij natuurlijk moeilijk

tegen Uw wensch verzetten, als zij daarbij beperkt blijft. Maar dan zult gij U moeten haasten, want het plan bestond, om den zieke aanstonds te opereeren. De behandelende geneesheer vindt dit volstrekt noodzakelijk, teneinde een inwendige verbloeding te voorkomen, die zich nog altijd zou kunnen voordoen.

— Dan wordt de zieke natuurlijk onder narcose gebracht? vroeg Raffles.

— Dat spreekt vanzelf! De operatie is niet van gevaar ontbloot.

— Maar dat is prachtig! Dan zal ik zoo vrij zijn, hier even te wachten, zoodat ik den patiënt niet behoef lastig te vallen. Ik verzoek dan niets anders, dan mij hier een paar van zijn haren te brengen, met wortel en al uitgetrokken.

Een oogenblikje keek dokter Spratt Raffles met de grootste verbazing aan, en toen vroeg hij, zich haastig naar Raffles toe buigend:

— Wilt U mij niet eens zeggen, mijnheer, wat er eigenlijk met patiënt numero 5 op kamer 14 aan de hand is?

— Ik kan alleen maar zeggen, dat er een zeker vermoeden tegen hem gerezen is, dokter, en dat wil ik bevestigd zien — of wel krachteloos gemaakt! En die paar haren zullen mij antwoord kunnen geven op heel wat vragen!

Dokter Spratt knikte alleen maar, drukte op een schelknop, en sprak fluisterend een paar woorden met een hoofdzuster, die was binnentreden.

En toen sprak hij wel een kwartier lang met Raffles over allerlei zaken, en misschien verbaasde hij zich wel een weinig over de zeer groote medische kennis, die hij bij den gewaanden rechercheur aantrof.

Toen ging de deur opnieuw open, en de hoofdzuster trad binnen met een stukje wit papier in de hand, keurig opgevouwen, dat zij aan dokter Spratt toestak, die haar zeide:

— Ik dank U, zuster! En denk er om — geen woord hierover tot den patiënt!

— Geen woord, zuster! drong Raffles met kracht aan. De wetenschap, dat hem een paar haren zijn uitgetrokken, zou den toestand van den patiënt aanmerkelijk kunnen verergeren.

De zuster ging weer heen, Raffles ontvouwde het papiertje, nam er vier haren uit, en bekeek ze zeer aandachtig.

En zelfs zonder vergrootglas kon men wel zien, dat die haren bijna over de geheele lengte gitzwart waren, maar helder rood vlak boven den wortel, over een afstand van nauwelijks een halven millimeter.

Dokter Spratt had verbaasd toegezien, en vroeg nu:

— Wat is er nu aan die haren, mijnheer?

— Niets anders dan dat zij geverfd zijn, dok-

ter! antwoordde Raffles glimlachend. Patiënt numero 5 heeft vuurrood haar! Daarom drong hij er zoo op aan, dat het hem zou worden afgeschoren! En nu zal ik U niet langer lastig vallen, en ik heb nog slechts een enkel verzoek — toon vooral niet te veel verbazing over dat verven van zijn haar, en neem het als een natuurlijke verklaring aan, als hij zijn ijdelheid aanvoert als motief. Nietwaar — rood haar is wel eens niet heel erg fraai, en men kan er zich indenken, dat sommige jongelieden liever zwart zijn!

Raffles was al opgestaan, en vervolgde met een korte buiging:

— Ik dank U zeer voor Uw hulp, dokter, en misschien zal ik nog wel eens terugkeeren! Behandel den patiënt in ieder geval met zorg, want er zal voor hem betaald worden, hoe dan ook. Weet U wie hij is?

— Natuurlijk! Hij gaf zijn naam op — Carol Wolverton is zijn naam!

— Sprak hij niet over familie?

— In het geheel niet!

— Adieu, dokter!

En zonder verder nog tijd te verliezen verliet Raffles het gasthuis, stapte weer in de auto, en terwijl het voertuig snel naar de Cromwellstreet reed, mompelde Raffles voor zich heen:

— Ik gaf er heel wat voor, als ik kon weten, wat hier nu eigenlijk achter steekt! Heeft dat verven van het haar werkelijk niets te beteekenen? Komen er roodharigen voor in het geslacht der Ponsibi's? Het klinkt heel onwaarschijnlijk — volkomen onmogelijk is het echter niet, en ik moet zekerheid hebben! Er is echter nog meer! Waarop wacht die mijnheer Wolverton nu toch eigenlijk om zich bekend te maken en zich naar zijn grootvader te begeven? Is hij werkelijk zoo bevreesd voor dien ouden edelman? Nu, wij zullen het spoedig weten!

Niet zoodra was Raffles weder in het kleine heerenhuis teruggekeerd, of hij gaf Brand, na hem met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht, opdracht, zoo spoedig mogelijk het tegenwoordige adres op te sporen van Lord Cecil Ponsonbi, terwijl hij zichzelf opnieuw ging vermommen.

En beiden waren met hun arbeid ongeveer tezelfder tijd klaar, want een paar telefonische informaties waren voor Brand voldoende geweest — zijne Lordschap vertoefde op dit oogenblik met eenige oude vrienden op zijn bezitting te Wolverhampton, en hij zou pas over eenige weken naar Londen terugkeeren, om daar, ondanks zijn jaren, deel te nemen aan de op handen zijnde verkiezingscampagne.

Want de tachtigjarige had nog niets van zijn belangstelling verloren voor het wel en wee

van zijn land, en nam nog een levendig aandeel in den politieken strijd.

— Dat zou dus voor een deel verklaren, zeide Brand, toeziende hoe Raffles de laatste hand legde aan zijn vermomming, dat Wolverton zich nog niet met zijn grootvader in verbinding heeft gesteld!

— Hoezoo? vroeg Raffles, even opziende van zijn werk.

— Wel, de oude heer is immers in Wolverhampton?

— En noem je dat een beletsel? Jij had nauwelijks tien minuten noodig om het adres uit te vinden en Wolverhampton ligt op nog geen uur sporens van Londen!

— Dat is zoo — maar hij heeft den ouden man daar misschien niet willen storen!

— Nonsens, Brand! Er is bepaald een geheel andere reden, die wij nu nog niet kennen, maar die voor Wolverton afdoende moet zijn geweest. Ziezoo, ik ben gereed! Heb je nagezien, wanneer er een trein gaat? Maar laat het ook maar — Henderson kan mij zeer goed met den toerwagen er heen brengen — wij hebben nog minstens vijf uren dag!

— Geloof je dat de oude heer je zal willen inlichten?

— Dat zal hij zeker doen, als hij vrede wil sluiten met zijn kleinzoon — en in het tegenovergestelde geval kan hij mij hoogstens de deur wijzen!

Raffles bekeek zich nog eens in den spiegel en was blijkbaar tevreden over zijn uiterlijk.

Hij zag er uit als een eerwaardig predikant, met zijn bakkebaarden, zijn eenvoudige, zwarte kleederen en zijn kaarsrechte houding.

Hij greep den hoogen hoed, die Brand reeds had gereed gezet, raadpleegde zijn horloge, en zeide:

— Ik zal nu maar gaan — en ik heb een voor gevoel dat ik daarginds wel iets merkwaardigs te hooren zal krijgen. Adieu Brand, tot straks!

En Raffles verliet opnieuw het huis, maar nu langs de achterzijde, en door niemand gezien. Wat verder vond hij de groote toerwagen wachten, die door Henderson zou worden bestuurd, en zooals menigmaal in dergelijke gevallen, moest hij zich eerst legitimeeren, door een afgesproken zin te zeggen, alvorens de brave reus wilde gelooven, dat hij wel degelijk met zijn meester te doen had.

De rit met de auto duurde niet langer dan de treinreis, want de weg maakt lang niet zooveel bochten als de spoorlijn, en de wagen stond tenslotte stil voor het poorthek van de prachtige bezitting van Lord Cecil.

En Raffles kon duidelijk zien, nog in de auto

gezeten, een achttal heeren, allen in de korte, wijde plus fours gekleed.

Deze heeren waren allen op eenigen leeftijd, zij bewogen zich afgemeten, en een paar hunner droegen den bag met de golfsticks aan den riem over den rug, of sleepten het lederen voorwerp achteloos achter zich aan.

Zij betraden juist het huis, toen Henderson aan de bel van het hek trok, waarop een bediende verscheen, een man die zeker niet ver van de zeventig was, die na eenige aarzeling het hek voor den onbekenden bezoeker opende, en hem nog wat later ging aandienen bij zijne lordschap.

Raffles werd binnengelaten in een soort van bibliotheekzaal, tamelijk somber, en vijf minuten later ging de deur opnieuw open, en lord Cecil stond voor hem. Een nog ongebogen man, ondanks zijn tachtig jaren, met dun, sneeuwwit haar, en een nog altijd trotsch gezicht, maar waarop heel duidelijk de sporen van verborgen lijden te ontdekken waren.

Diepe groeven liepen van de neusvleugels naar de mondhoeken, en het hooge voorhoofd was gerimpeld.

Hij draaide wat verbaasd met het kaartje tusschen zijn ivoorwitte vingers, hetwelk Raffles hem zooeven had doen brengen, keek Raffles met zijn heldere oogen doordringend aan, en zeide toen:

— Neem mij niet kwalijk, eerwaarde, dat ik U niet onmiddellijk kan thuisbrengen, en verontschuldigd, wat ik U bidden mag, mijn sportcostuum. Gij hadt mij echter laten zeggen dat het een zaak betrof van gewicht, ik zal aanstands worden weggeroepen naar Londen en — ik heb dus niet veel tijd!

— Verontschuldigd U vooral niet, mylord! begon Raffles. Het is geen wonder dat ge me niet kent — ik ben uit een geheel andere streek. Mijn standplaats is in een van de noordelijke voorsteden van Londen. Ik zal U zoo kort mogelijk trachten op te houden, en U onmiddellijk zeggen wat mij hier brengt. Ik kom terzake van Uw kleinzoon, Carol Wolverton.

Die weinige woorden hadden een ongehoorde uitwerking op den ouden man. Zijn gezicht werd nog bleeker, hij wankelde, en het was duidelijk te zien, dat hij uit alle macht streed tegen de ontroering, die zich van hem ging meester maken. Hij knipperde verdacht met de oogen, en wendde zich half om, even stampvoetend, maar toen richtte hij zich plotseling weder tot Raffles, kwam met korte, driftige stappen op hem toe, en vroeg levendig:

— Kent gij hem? Kent gij den knaap?

— Dat geloof ik althans, mylord! Mag ik weten of gij hem verwachtet?

— Maar ik heb hem immers geschreven! riep Lord Cecil uit. Natuurlijk verwacht ik hem! Ik verwacht hem zelfs al meer dan tien dagen, en ik kan mij niet begrijpen wat den jongen ver van mij houdt! Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik tot het uiterste ben gegaan — en wie het mij tien jaren geleden zou hebben voorspeld dat ik een jongen van mijn zoon de hand zou toesteken, dien zou ik hebben geoorveegd! Maar ziet gij — als men tachtig jaar wordt — en gij ziet om U heen de anderen vallen, een voor een, en gij blijft alleen achter, eenzaam, met als eenig gezelschap oude kletsmeiers, zooals gij zelf zijt, dan begint gij te verlangen naar — naar iets anders! Dan begint gij de dingen anders in te zien, en vraagt U af, of ge misschien niet heel hard zijt geweest. En daarom schreef ik hem, en ik zeide hem, dat we alles moesten vergeten, en dat ik hem hier wilde hebben, hem, en die dekselsche vrouw van hem, en zijn baby!

— Wat zegt gij? Is Carol getrouwd?

— Twee jaren geleden! Wist gij dat dan niet? En gij zeidet dat gij mijn kleinzoon kendet?

— Ik ken hem — en toch maar zeer oppervlakkig, mylord! Later zal U dat wel duidelijker worden, hernam Raffles, wiens oogen een oogenblik waren beginnen te schitteren. Welzoo — dus eigenlijk zijt gij reeds overgrootvader! Antwoordde de jongen dat hij zou komen?

— Natuurlijk! Hij antwoordde met een telegram! Hij zou aanstonds naar Wolverhampton komen, met de „Sydney”. Dat schip is twaalf dagen geleden al te Southampton aangekomen. En hij kwam maar niet!

— Heeft U de passagierslijst ingekeken? vroeg Raffles, haastig en opgewonden.

— Neen, daaraan heb ik niet gedacht, ik oude suffer! riep Lord Cecil uit. Kan dat verzuim nog worden ingehaald?

— Welzeker! Die lijsten worden gedrukt en in grooten getale verbreid. Ik zie dat gij hier een telefoon hebt. Staat gij mij toe dat ik onmiddellijk even informeer?

Mylord was zeker niet weinig verbaasd over het optreden van den ouden predikant. Hij werd zelfs een weinig ongerust, maar hij gaf dadelijk zijn toestemming, en Raffles telefoneerde. Hij stelde zich in verbinding met het agentschap van de White Star Line te Londen, en een minuut of vijf later legde hij het toestel weder langzaam neer, en zeide afgemeten tot den ongeduldig op en neer loopenden grijsaard:

— Uw kleinzoon Carol Wolverton kan zich zeer wel aan boord van de „Sydney” hebben bevonden, mylord, maar dat is dan niet meer na te gaan, omdat hij dan als landverhuizer heeft gereisd. Zijn naam komt niet voor op die

van de passagiers der eerste, tweede of derde klasse.

— Maar wat beteekent dat? riep de oude heer driftig uit. Is die jongen gek geworden? Ik zond hem juist voor die reis een bedrag van 500 pond sterling, wat toch zeker wel viermaal te veel was! Wat steekt hier achter?

— Ik vrees iets heel leelijks, mylord! antwoordde Raffles ernstig. En ik denk dat U aanstonds wel al Uw geestkracht zult noodig hebben, om den slag te verduren, dien ik U zal moeten toebrengen. Zeg eens, komen er roodharigen voor in Uw geslacht?

Een oogenblik fronste Lord Cecil de wenkbrauwen, als vreesde hij, voor den gek te worden gehouden, maar een blik op het rustige gelaat van zijnen bezoeker bracht hem dadelijk tot andere gedachten, en hij antwoordde driftig:

— In ons geslacht is geen enkel rood haar aan te wijzen, van het tijdstip af dat het voor het eerst in de geschiedenis genoemd werd — dat wil zeggen bijna negen eeuwen geleden! Mijn voorvaderen streden onder Richard Leeuwenhart! Waarom stelt gij mij die vraag in 's hemelsnaam?

— Daarop zal ik U aanstonds antwoorden! Hebt gij hier soms een der laatste portretten van uw kleinzoon?

— Mijn vrouw heeft er een ontvangen, een paar jaren geleden, en kort voor zij stierf! antwoordde de oude edelman op doffen toon en uit alle macht vechtend tegen de macht der herinneringen, die zich aan hem opdrongen. Ik schaam mij er niet voor, te bekennen, dat ik verkeerd heb gedaan. Ik was koppig en halsstarrig, net als mijn zoon trouwens, die ook niet de minste wilde zijn. Hij trouwde met een vrouw, die ik te min voor hem achtte en die tot aan zijn dood zijn trouwe steun is geweest, een engel op aarde!

Mijn eigen vrouw zag dat allemaal veel beter in dan ik, en in het geheim bleef zij met den jongen correspondeeren. Toen Carol geboren werd, zond zij een zilveren rammelaar, een doopjurkje, geld, wat weet ik nog meer! Dat heb ik pas ontdekt na haar dood, toen ik haar brieven sorteerde. Nu, er was een portret ook onder van den jongen. Ik zal — eh — hm — och, er valt immers niets te halen! Gij moogt het gerust weten, dat ik het al geruimen tijd in mijn portefeuille bij mij draag! Hier is het, en ik tart U om mij tegen te spreken, dat het geen drommels knappe, flinke kerel is!

Raffles nam de foto uit de handen van den ouden man, en bekeek ze met de grootste aandacht. Over de kleur van haar valt op een foto, tenzij het zeer licht is of wel zeer donker,

zeer moeilijk te oordeelen. In ieder geval wordt rood haar steeds volkomen gelijk aan zwart. Daarvan viel dus niets te zeggen. Maar wat het gezicht betreft — Raffles had er met gerustheid

een eed op willen doen, dat het niet het gelaat was van den man, die als nummer 5 op kamer No. 14 van het St. Pancras Gasthuis verpleegd werd!

HOOFDSTUK VI.

JACK LONGFORD ROERT ZICH.

Raffles liep haastig door den zwaar beschaduwden achtertuin, dien hij met opzet zoo dicht mogelijk had beplant, en ging het huis aan de achterzijde weer binnen.

Brand ontving hem met een welkomstgroet, maar hij schrok even van de ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles.

— Er is toch geen ongeluk gebeurd? vroeg hij, zoodra hij een oogenblik later tegenover Raffles gezeten was, die zijn vermomming had afgelegd.

— Dat niet, maar het scheelde niet veel. Het gebeurt meer met die naturen, die jaren achtereen hun beste gevoelens hebben onderdrukt, en die nu eindelijk toegeven en dan ook al die jarenlang opgekropte liefde willen uitstorten over het eenige dierbare hoofd, dat zij nog kunnen streelen. De man is vreeselijk eenzaam, en snakt letterlijk naar de nabijheid van zijn kleinzoon, diens vrouw, en vooral van de baby! Het was dus wel een vreeselijke slag voor hem, dien ik hem moest toebrengen.

— Dus het is al zeker, dat die Wolverton...?

— Zoo zeker als iets, Brand! Die kerel is een bedrieger, daaraan valt geen seconde te twifelen!

— Dus — dan is hij gegaan in de plaats van den echten Carol?

— Bleef het daar maar bij! Maar die Carol zag er heelemaal niet uit, naar zijn foto te oordeelen, als iemand die zonder strijd de kostbare papieren zal afstaan, die zijn identiteit moeten bewijzen. Hier is dus een misdaad gepleegd door een vriend van Carol, die hem kende, van zijn familierelaties afwist, en gehoord had van de rijkdommen van den grootvader! En begrijp je nu ook hoe duidelijk het wordt, dat hij niet aanstonds naar den ouden heer toe ging?

— Hij moest eerst voor een vrouw en een kind zorgen, bedoel je?

— Natuurlijk! Misschien heeft hij er wel een

oogenblik over gedacht, het wegblijven van vrouw en kind op de een of andere wijze te verklaren, maar bij nader inzien moet dat hem toch te gevaarlijk zijn voorgekomen. Hij moet dus heel'e dagen op zoek zijn geweest naar een jonge en knappe vrouw, liefst met een kind van een jaar ongeveer, die bereid zou zijn, de fraaie komedie met hem te spelen, of die hij misschien op haar beurt zand in de oogen zou hebben gestrooid — ofschoon hij dan wel met een heel onnoozele gans moest te doen krijgen.

— Maar dan blijft er toch nog veel duisters! Moet die schurk niet vreezen, dat plotseling de echte Carol komt opdagen?

— Dooden doen zooiets meestal niet, Brand! antwoordde Raffles kortaf.

— Maar dat is afschuwelijk! Je gelooft dus dat die man den kleinzoon van Lord Cecil vermoord heeft?

— Dat was de eenige manier, om zeker te gaan! antwoordde Raffles schouderophalend.

— En zijn vrouw en zijn kind dan? Die zal hij toch niet hebben gedood?

— Daaraan behoeven wij niet dadelijk te denken. Maar hij zal die twee niet vreezen — zij hebben immers geen bewijs hoegenaamd!

— Dat hebben zij wel! riep Brand levendig uit. Er moet daar in Adelaïde immers een trouwbewijs zijn? Zij en Carol staan toch in de registers van den Burgerlijken Stand vermeld als man en vrouw?

— Natuurlijk! Maar wat zou haar dat helpen, als de schobbejak daar in het hospitaal ook haar heur papieren heeft afgenomen? Want dan kan zij niet meer bewijzen wie zijzelve is, en dan helpt het niets of men al verzekert, dat men de weduwe is van dezen of genen. En het is maar heel goed ook dat het zoo is — er zou schier geen einde komen aan het bedrog op deze wereld, die toch al niet al te betrouwbaar is, bewoond als zij wordt door menschen!

— Niet al te pessimistisch, Edward! viel Brand hem met een flauwen glimlach in de rede. Laten wij liever eens bedenken wat wij nog kunnen doen om dat schandelijk bedrog te voorkomen! En voor wij daartoe overgaan, moet je me nog deze duistere zaak oplossen — wat bracht Longford er toe, een aanslag te plegen op dien man, die Carol Wolverton in het geheel niet is?

— Dat kan slechts op één wijze verklaard worden, Brand — ook Longford zag hem voor den echten Carol aan! Iedere andere verklaring is uiteraard onmogelijk.

— Zou hij het dan nu weten, dat hij den verkeerden voor heeft?

— Ik zou wel eens willen weten, hoe dat zou kunnen! Hij weet immers niet wat wij weten!

— Heb je den ouden man van den aanslag in kennis gesteld?

— Ik heb mij er wel voor gewacht! De slag was toch al bijna te heftig voor hem, en hij zou een tweeden misschien niet hebben overleefd! Hij zal het altijd vroeg genoeg vernemen.

— Maar hoe wist Longford, die altijd in Engeland heeft gewoond, dat Carol Wolverton juist met de „Sydney” zou reizen?

— Dat heeft zijn oom hem gezegd! antwoordde Raffles kalm. Hij vond het natuurlijk heel onplezierig voor den jongen, die al zoowat op de erfenis en den titel gerekend had, maar het bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan, en jongeheer Longford schijnt hem nooit bijzonder sympathiek te zijn geweest. Arm zal de knaap echter nooit worden, tenzij door eigen verkiezing, want hij erft wat fortuin van zijn moeder. Het is waar dat dat niet kan halen bij de rijkdommen, die de oude Lord bij zijn dood zal nalaten, en die neefje zullen ontgaan, wanneer de kleinzoon ten tooneele verschijnt!

— Maar dan zou die ellendeling toch nog zegevieren, doordat zijn eigen slachtoffer hem het werk uit de handen heeft genomen! riep Brand woedend.

— Daaromtrent moeten wij juist zekerheid hebben, mijn jongen! zeide Raffles, die in diepe gedachten had gestaan. Overmorgen vertrekken wij naar Australië, en te Adelaide ga ik onderzoek instellen naar de vrouw. En zooals vanzelf spreekt ook naar het kind! Misschien heeft zij nog enkele papieren kunnen redden uit de klauwen van den pseudo-Wolverton, en heeft zij alleen maar geen geld, om den overtocht te betalen, en nog minder, om een advocaat te honoreeren, die voor hare rechten opkomt.

— Maar dat alles zal heel lang duren, Edward!

— Nauwelijks twee dagen, mijn waarde, want wij zullen per vliegmaschine reizen!

— Dat is een schitterend idee! riep Brand opgewonden uit. Wie weet, is de ongelukkige Wolverton niet dood, en vinden wij hem levend terug, zoodat wij hem naar Londen kunnen brengen! Het is waar, dan hebben wij de papieren nog niet, die nu in het kastje bewaard worden boven het bed van Wolverton!

— Wij zullen ze krijgen, Brand! merkte Raffles rustig op. Die papieren moeten zoo spoedig mogelijk in ons bezit overgaan. Het is nu te laat in den avond, maar morgen zal ik mij nogmaals als rechercheur vermommen, en die papieren opeischen! En laten wij nu maar gaan slapen, want er valt morgen waarschijnlijk heel wat te doen. Ik zal eerst voorzichtigheidshalve eenige telegrammen wisselen met de autoriteiten van Adelaide, om althans eenige zekerheid te verkrijgen. Leeft de vrouw nog, dan gaan wij er in ieder geval heen en halen haar en de baby! Kunnen wij haar dan nog de papieren terugbezorgen, dan worden de titel en de bezittingen althans voor dien kleinen knaap gered! Alleen de herdenking aan het smartelijk vertrokken gezicht van den ouden man toen hij alles wist, zou in staat zijn mij aan te drijven, reeds morgen te vertrekken, als dat slechts mogelijk ware. Onze vliegmaschine is toch immers bruikbaar?

— Henderson heeft de Duivel der Lucht pas gisteren grondig nagezien! verklaarde Brand.

— Dan wensch ik je een goeden nachtrust, Brand — en laten wij elkander beloven, morgen vroeg op te staan.

Zoo deden dan ook de vrienden, en Raffles zette den dag in met de uitwisseling van een aantal bepaalde telegrammen met den Burgemeester en de politieautoriteiten te Adelaide, en die verschaften hem al heel spoedig de treurige zekerheid, dat in Adelaide inderdaad lange jaren een Carol Wolverton had gewoond, die daar ook twee jaren geleden was gehuwd, en omstreeks een jaar later een jongen had doen inschrijven, maar men kende het verblijf van het echtpaar niet. Het was ongeveer een maand geleden uit zijn woning vertrokken, naar het scheen met het doel, naar Engeland te vertrekken.

Maar lang voor dien dag de laatste antwoordtelegrammen binnenkwamen, geschiedde er iets van nog veel grooter beteekenis, en dat voor een kort oogenblik dreigde alle plannen van Raffles in de war te sturen.

In ieder geval toonde het, dat hij met een zeer sterken tegenstander te doen had, wiens eenige zwakke plek hierin bestond, dat hij volkomen onkundig was van het feit, dat twee mannen

wisten of althans sterk vermoedden, wat hij gedaan had daarboven op het dak van het huis van madame Belatof.

Toen Raffles zich omstreeks twee uren in den middag bij den directeur van het gasthuis vervoegde, opnieuw vermomd als rechercheur, werd hij door dezen machtigen heer met een zuurzoet glimlachje ontvangen, en met de woorden:

— Het spijt mij, mijnheer, het U te moeten zeggen, maar ik kan U weinig meer meedeelen dan ik reeds aan Uw collega's gedaan heb. Gij komt wel wat laat, dunkt mij!

— Wat laat? herhaalde Raffles toonloos, een ramp voorziende.

— Welzeker! Reeds om negen uur vanmorgen heb ik de politie gewaarschuwd en van de zonderlinge zaak in kennis gesteld!

— Het spijt mij — mijn beroepsbezigheden riepen mij vannacht buiten Londen — ik keerde zooeven pas terug en weet van niets! zeide Raffles levendig. Wilt gij mij zeggen wat er geschied is?

— Wat er is geschied, vraagt gij? Wel, in den afgelopen nacht, of liever vroeg in den morgen zijn de papieren gestolen, die toebehooren aan patiënt numero 5 in kamer 14. Het geheele muurkastje is letterlijk leeggeplunderd — en het ergste is, dat onze patiënt er heel leelijk aan toe is, en misschien den nacht niet eens meer zal halen!

Raffles kon een beweging van hevigen schrik onmogelijk verbergen, bij het hooren van deze jobstijding.

Bijna had hij het uitgeschreeuwd, dat hij wel wist, wie deze nieuwe misdaad had gepleegd, en slechts met de grootste moeite beheerschte hij zich, en zeide met een ontsteltenis, die hij volstrekt niet behoefde voor te wenden:

— Maar dat is verschrikkelijk, dokter! En geen spoor van den dader?

— Volstrekt niets, mijnheer! Het moet een bijzonder sluwe kerel zijn geweest, en die is opgetreden op een wijze, die zijn volkomen gewetenloosheid aantoont! Want hij heeft zich niet ontzien, ook de zaalzuster, die nachtdienst had, te bedwelmen door iets te doen in de koffie, die hij haar zelve kwam brengen.

— Een vreemde man op de ziekenzaal — en de nachtzuster gaf niet dadelijk alarm?

— Dat zou zij zeker wel gedaan hebben, mijnheer, als zij hem maar als een man had herkend! Maar de schelm had zich op een of andere wijze een verpleegsterscostuum weten te verschaffen en de groote kap verborg voor een deel zijn gelaat, terwijl het natuurlijk ook nog des nachts donker is in de ziekenzalen, die alleen maar verlicht zijn door een paar zwakke

electrische lampjes, opdat de patiënten rustig zullen slapen. Na eenige uren wakens is zelfs de meest plichtsgetrouwe verpleegster niet meer klaar wakker, en een kop koffie moet haar helpen om niet in slaap te vallen. Maar deze koffie deed juist het tegendeel! Onze arme verpleegster moet binnen vijf minuten hebben geslapen zooals zij nog nooit sliep en de sluwe dief, die zich natuurlijk eerst weer had verwijderd, kon opnieuw binnensluipen, en maakte het kastje open!

— Was er geen spoor van braak?

— Niets daarvan! Het kastje is met den sleutel geopend! Er is een groot rek met genummerde sleutels, dat in de kamer van de hoofdzuster hangt, en daar is het zeker gestolen. Hoe de dief dat alles zoo nauwkeurig wist — het is meer dan ik U zeggen kan, maar wij hebben een sterk vermoeden, dat er vandaag tijdens het bezoeken iemand op kamer 14 is geweest, naar het heette om een der daar liggende patiënten een bezoek te brengen, die naderhand verklaarde, den man nooit van te voren te hebben gezien, en niet goed te hebben begrepen waaraan hij zoo veel vriendelijkheid te danken had.

— En — overviel de dief ook den patiënt numero 5?

— Bedoelt gij met een mes of iets dergelijks? Geen sprake van! Hij moet hem iets hebben ingegeven, een paar druppels van een vloeistof, terwijl hij sliep — wij vonden hem althans vanmorgen bewusteloos en ik zelf wil wel ruiterslijk erkennen, dat ik van zijn toestand niets begriep! Hij is zonder den minsten twijfel vergiftigd, maar ik weet niet waarmee, de verschijnselen zijn mij geheel en al onbekend, en ik weet dus ook niet wat ik als tegengif moet toedienen!

Raffles was met een ruk van zijn stoel opgestaan, en zeide:

— Ik verzoek U om mij dadelijk bij mijnheer Wolverton te brengen! Ik heb in mijn hoedanigheid van politiebeambte een grondige studie gemaakt van tal van vergiften, onbekend hier te lande, en van vele daarvan weet ik de uitwerking te bestrijden.

Slechts een kort oogenblik aarzelde de directeur, en toen ging hij Raffles voor naar een kleine, heldere ziekenkamer, met slechts twee bedden, waarvan er een onbezet was, en in het andere lag, met een gelaat, geel als saffraan, en een puntige, spitse neus, alsof hij reeds niet meer tot de levenden behoorde, in een diepen staat van bewusteloosheid Carol Wolverton, of wie hij dan anders mocht zijn.

En Raffles had nauwelijks een blik geworpen op dat onbeweeglijke gelaat, en den toestand gezien, waarin de zonderling gespannen huid

verkeerde, of hij richtte zich tot den directeur, bij wiens binnenkomen de verpleegster, die naast het bed had gezeten, haastig was opgestaan en zeide ernstig:

— Hier is stellig een plantaardig vergif toegestaan, dokter, dat alleen maar in Mexico kan worden gemaakt, omdat alleen daar de soort van Nachtschaduw bloeit, waaruit dat vergif getrokken wordt.

Hij had snel een blocnootje te voorschijn gehaald, schroefde zijn vulpen uit, en schreef iets op een blaadje papier, hetwelk hij den geneesheer toestak met de woorden:

— Geef den patiënt om het uur een injectie van deze samenstelling, en van deze hoeveelheid, dokter, en ik garandeer U, dat hij althans van die vergiftiging zal genezen! Maar als gij wilt dat hij zal leven, verlies dan geen oogenblik om dit te laten gereedmaken, en prijs den hemel dat gij iemand gevonden hebt, die van deze vergiften afweet — want iedere seconde is hier kostbaar, en als ik slechts een half uur later gekomen ware, zou deze man hier onherroepelijk verloren zijn geweest. En nu verlaat ik U, dokter — ik heb hier thans niets meer te doen, hetgeen niet wil zeggen, dat ik de zaak nu verder maar laat rusten!

Hier kan aanstonds worden geboekstaafd, dat de directeur van het ziekenhuis dezen zonderlingen en kundigen rechercheur zijn geheele leven niet meer te zien kreeg, en jarenlang heeft nagedacht wie het toch wel geweest kon zijn, want hij vond tot zijn groote verbazing over dezen bezoeker, die toch zeker een gewichtige rol had gespeeld in de heele zaak, geen enkel woordje in de dagbladen, noch ook in de politie-rapporten, die van deze zaak bestaan.

Raffles echter verliet haastig het ziekenhuis en bromde voor zich heen, terwijl hij in zijn wachtende auto stapte:

— Aan dien Wolverton was mij nu eigenlijk niet zoo heel veel gelegen, maar de man mag niet sterven, daar hij als getuige moet dienst doen! En wat die papieren betreft — natuurlijk heeft Longford ze gestolen, maar ik zweer, dat hij ze zelfs geen etmaal in zijn bezit zal houden!

Gedurende den rit huiswaarts beraamde hij zijn veldtochtsplan, en hij had het juist gereed, toen hij de kleine bibliotheekzaal in zijn huis weer betrad, bijna tegelijk met Brand, die hem met een verschrikt gezicht tegemoet trad, en zei:

— Je hebt natuurlijk al van de zaak gelezen? Er zijn extra edities van verschenen!

— Ik heb iets beters gedaan, dan er alleen maar van gelezen, Brand! antwoordde Raffles. Ik heb er aan meegedaan!

En in enkele woorden deelde Raffles aan

Brand mede, wat hij zooeven beleefd had.

Toen hij zweeg, riep Brand uit:

— Maar is die Longford dan des duivels! Hoe durft hij dat wagen, zoo kort na den aanslag op het dak?

— O, hij gelooft dat hij, wat dat aangaat, volkomen veilig is, en hij is buitengewoon stoutmoedig en slim! Die truc van de verpleegster was werkelijk niet zoo kwaad! Hij heeft zich natuurlijk in dat groote gebouw verborgen gehouden, tot het oogenblik om te handelen was aangebroken, en toen heeft hij vlug en goed gehandeld.

— Maar daar valt mij in, Edward, dat 'de oude Lord Cecil dat alles ook moet lezen in de bladen! Zal hij, nu je hem je verdenkingen hebt medegedeeld, geen vermoedens koesteren tegen zijn neef?

— Het is mogelijk! antwoordde Raffles schouderophalend. Maar gelooven doe ik het niet. Het is immers volstrekt niet te bewijzen! Maar wij zullen iets beters doen — en vanavond zullen wij een woordje wisselen met onzen Longford, en hem eens onder het oog brengen, dat hij de zaak nu maar liever moet opgeven. Hij schijnt nog altijd niet te begrijpen, dat hij op een verkeerd spoor is! Vergeet niet dat hij zijn eigen neef nooit van zijn leven gezien heeft, misschien zelfs niet van een portret, en op zijn dwaalspoor is geraakt, zoodra hij iets te hooren kreeg van de familiepapieren, de brieven en al het andere, die in het bezit waren van den gewaanden Wolverton. Natuurlijk kan het bijna niet anders of hij moet daarginds in Adelaide een medeplichtige hebben gehad, die hem op de hoogte hield — maar die natuurlijk niets heeft geweten van den aanslag op den millioenerfgenaam!

Het was reeds laat in den middag, toen dit gesprek plaats vond, en de beide vrienden vlekelden zich haastig om in de stad te gaan dineeren, en het was bijna half negen, toen zij zich begaven naar de woning van Jack Longford, die een fraaie jonggezellenflat bewoonde in het westen van de stad.

De bediende, die hun de deur opende, verzekerde, dat zijn meester juist op het punt stond om de deur uit te gaan, maar hij zou vragen of hij de beide deftig gekleede heeren een oogenblikje kon ontvangen.

De eerbied van den man was wel begrijpelijk, want Raffles had hem een fijn geglaceerd kaartje ter hand gesteld, met een gravenkroontje er op, en de vertooning van zulk een „Sesam open U!“ heeft ook in een zoogenaamd democratisch land als Engeland, nog altijd een groote uitwerking.

Een paar minuten later stonden Raffles en

Brand dan ook tegenover Jack Longford, die zijn avondcape reeds had omgeslagen, terwijl zijn hooge hoed naast hem stond.

Hij hield het kaartje nog in de hand, dat zijn bediende hem zooeven had gebracht.

Raffles liep onmiddellijk glimlachend naar de prachtige schrijftafel toe, waarbij Longford stond, vliegensvlug tastte zijn hand langs den rand van het mooie meubel, en toen knipte hij, nog altijd met denzelfden beminnelijken lach, vlug en handig den draad door van het fraai gemailleerde schelknopje, dat hij zooeven op een der hoeken van de tafel had ontdekt.

Longford verbleekte, en zijn rechterhand liet het kaartje los, en tastte naar de greep van een der laden, terwijl hij met een diepe, toornige stem vroeg:

— Wat vermeet gij U, wat heeft dat te beteekenen?

— Ik heb liever niet, dat gij Uw bediende roept, mijnheer Longford! antwoordde Raffles hoffelijk. Het is noodzakelijk, dat wij niet gestoord worden, ziet gij! En laat die lade los, wat ik U verzoeken mag. Heel dikwijls bevatten zij revolvers, dat weet ik bij ondervinding, en een ongeluk is geschied voor men het weet! Ga daar staan, of zitten, naar gij verkiest, en maak geen beweging, of het zou U berouwen! Ziezoo, mijnheer Longford, en nu kunnen wij eens praten!

Longford, niet in staat om een geluid te geven, zoo verrast was hij, en zoozeer had de woede zich van hem meester gemaakt, liet zich als een automaat neerzinken op een stoel, en stak, om zich een houding te geven waarschijnlijk, met onzekere vingers een sigaret aan.

Raffles nam hem met zijn heldere oogen een oogenblikje aandachtig op, en hernam toen:

— Zeg mij eens, mijnheer Longford, hoe noemt men toch wel iemand, die gaten in de lucht slaat?

— Geef mij geen raadseltjes op, en zeg kortaf, wat gij wilt! knorde Longford ongeduldig. Gij wilt natuurlijk geld van mij hebben?

— In genen deele, mijnheer Longford! antwoordde Raffles bedaard. Wij weten heel goed, dat gij op dit oogenblik niet zoo goed bij kas zijt, en het alleen maar hoopt te worden, binnenkort, als Uw plannen zouden slagen. Wij willen dus geen geld van U. Wij willen alleen maar de toezegging, dat gij zult ophouden met de dwaasheden, die gij sedert eenige dagen uithaalt, en dien Wolverton met rust laat. Gij hebt hem op het dak gemist — natuurlijk moet gij het U herinneren? — en in het gasthuis waart gij bijna geslaagd, maar ook dat zal nog wel met een sisser afloopen, zooals men dat noemt. En laat ik U nu zeggen, geachte heer, dat al die moeite,

al dat vernuft, al dien tijd, die gij aan die beide aanslagen ten koste hebt gelegd, nutteloos zijn verknoeid. Ik zal U niet lang in onzekerheid laten — gij hebt den verkeerde uit den weg willen ruimen! Wolverton is zelf een bedrieger, hij had de papieren gestolen, die zeker ergens in deze kamer zullen zijn — denklijk in die kleine brandkast daar en ik koester het vermoeden, dat hij den echten erfgenaam vermoord heeft, om diens plaats in te nemen. Dat hij niet onmiddellijk naar den ouden Lord Cecil is toegegaan, valt alleen maar toe te schrijven aan de omstandigheid dat hij zich nog niet van een bruikbare vrouw en een baby voorzien had.

Als er ooit een man miserabel en geheel vernietigd heeft uitgezien, dan was het wel Jack Longford, toen hij deze woorden vernam, die hem als een donderslag moesten treffen.

Aanvankelijk geloofde hij misschien aan een grap van min allooi, of aan bedrog, maar een blik op het ernstige gelaat van zijnen bezoeker, en de kennis waarvan deze blijk gaf, lieten volstrekt geen twijfel aangaande de waarheid van zijn woorden. Zoo kon hij dan alleen maar hakelen, terwijl zijn oogen troebel werden van zelfvernederen en woede:

— Wie zijt gij en hoe kunt gij dit weten?

— Wie ik ben doet er weinig toe — misschien zult gij het dezer dagen wel vernemen. En hoe ik het weet? Wel, ik was met dezen heer dien avond bij Madame Belatof, en ik heb het gebaar gezien, waarmede gij dien schavuit van een Wolverton hebt neergelegd. Ik heb zijn kamer grondig doorzocht, en ik heb dingen ontdekt, die het hoe langer hoe duidelijker maakten, dat hij een bedrieger is, en onmogelijk een kleinzoon kon zijn van den ouden Lord! Op Uw beurt wilt U misschien wel antwoorden op de vraag, hoe gij er achter zijt gekomen dat Lord Cecil Uwen achterneef geschreven had?

— De oude man had het mij gezegd! bromde Longford half binnensmonds. Hij zeide, dat ik mij erop moest voorbereiden, genoeg te nemen met een klein legaat — en dat was nu eenmaal niets voor mij!

Hij keek zijn beide bezoekers beurtelings scherp aan, en ging toen schouderophalend voort:

— Gij behoeft mij Uw naam niet eens te noemen, want er is maar één man in geheel Engeland, die zijn neus zoo onbeschaamd in andermans zaken steekt. En ik weet eigenlijk niet wat mij belet, aanstonds om de politie te roepen, Raffles!

— Kom, kom, dat weet gij zeer wel! antwoordde Raffles spottend. De zorg voor Uw eigen welzijn belet het U! Voor Uw welzijn — en misschien wel voor Uw hals! De rechter is

vrij streng in zulke dingen! Trouwens — al zoudt gij de politie willen roepen, gij zoudt het niet kunnen! En nu snel die papieren, opdat ik ze onder mijn berusting kan nemen, tot ik mij heb overtuigd, of de werkelijke Wolverton wellicht nog in leven is!

— Leeft hij — dan zal hij binnen een week, naar ik hoop, zijn grootvader de hand ter verzoening kunnen toesteken!

— Je beroemde vliegmachine zeker? vroeg Longford langzaam, zonder Raffles aan te zien, en terwijl hij als met moeite opstond om de kleine kast te gaan openen.

— Misschien wel! antwoordde Raffles glimlachend. Ah juist — dit is de cartonnen doos, de portretten, het rammelaartje, de brieven, de strik — alles is compleet!! Adieu, mijnheer Longford, en wees nu verstandig, en geef de zaak

op, die voor U verloren is! Ik zal zoo vrij zijn, de sleutel even van buiten in het slot om te draaien, en U aldus te beletten, wat al te spoedig de politie op ons spoor te kunnen sturen! Schik U in Uw lot — en dank den hemel, dat ik het hierbij laat, en U niet nog veel zwaarder straf! Gij zoudt het zeker dubbel en dwars verdiend hebben!

Toen zijn beide bezoekers weg waren, keek Longford wel een volle minuut lang, onbeweeglijk als een beeld naar de gesloten deur, en een valsch licht blonk er in zijn donkere oogen, toen hij mompelde:

— Ja, ik heb van jouw vliegmachine gehoord, mijnheer de gentleman-dief! Zij is wonderbaarlijk vlug — maar ik ken iets, dat toch nog vlugger is en dat voor jou in Adelaïde kan zijn!

HOOFDSTUK VII.

DE ONTVOERING.

Nog denzelfden avond maakte Raffles de noodige voorbereidselen voor zijn reis, en vroeg in den morgen van den volgenden dag scheepten de drie onafscheidelijke avonturiers zich in aan boord van de Duivel der Lucht, veilig opgeborgen in haar loods van plaatijzer, en aanvaardden de reis naar Adelaïde aan de zuidkust van Australië gelegen, en waarvan geregelde scheepvaartdiensten onderhouden worden op Sydney ten oosten en Perth ten Westen.

Zooals steeds wanneer hij zich naar den Indischen Oceaan moest begeven, vloog Raffles voor het allergrootste deel over land, en wel ditmaal over Duitschland, Turkije, Perzië, de zuidpunt van Engelsch-Indië, hield de kust van Sumatra over de geheele lengte, vloog dwars over Java, en toen pas stak hij voor de eerste maal een zeer breede strook water over die Oost-Indië scheidt van Australië. Hij had er trouwens niet langer voor noodig dan anderhalf uur en de geheele reis werd zonder de minste ongelukken, zonder een enkele hapering volbracht in vier-en-twintig uren, zonder ophouden wel te verstaan.

Nu was Raffles echter een zeer voorzichtig man, het ontbrak hem niet aan menschenkennis, en hij had in de oogen van Longford heel goed de wraakzucht gelezen, die den ontmaskerden schurk bezielde, en omdat ook hij niet onkundig was van het bestaan van de telegrafie, zoo begreep hij wel, dat Longford naar de politie te Adelaïde zou hebben geseind, met het verzoek, te letten op een zeer snelle vliegmachine, die John Raffles wel eens aan boord kon hebben.

Hij koos daarom het zekere voor het onzekere en landde niet ver van Morgan, een kleine plaats, ongeveer twee uur reizens met den trein ten noord-oosten van Adelaïde gelegen aan een scherpe kromming van de Murray, een der grootste rivieren in dat gedeelte van het reusachtige eiland, dat Australië is, en waarvan een groot gedeelte nog steeds niet is onderzocht. Want men moet zich dit werelddeel voorstellen als een onmetelijk gebied van oerwouden en prairiën, als het ware omgeven door een krans van kleine en groote steden, ter diepte van vijf tot honderd kilometers, en beginnende bij de kusten.

Wat binnen dien krans ligt is voor een groot gedeelte nog onontgonnen, ondoorzocht, en er zijn nog heel wat rivieren, waarvan de loop, voor een groot gedeelte zelfs op de nieuwste kaartjes nog met stippelijntjes moet worden aangegeven, ten bewijze dat men dien loop slechts vermoedt, maar nog bij lange na niet kent.

Morgan is dan tevens het beginpunt van een drukke lijn naar Adelaïde — en het portaal van een reusachtig, nog zeer weinig doorzocht gebied, waar de Bosjesmannen nog meester zijn, gekleed als in de dagen van Olim, toen zij nog niet in aanraking waren gekomen met de westerse beschaving, frontjes droegen, en kellners waren in nachtcafé's, maar met assegaai en boemerang jaagden op de kangeroe en den hollenbeer.

En zelfs hier waagde Raffles het niet, op klaarlichten dag en al te dicht bij de stad neer te dalen. Hij wachtte veeleer tot de schemering viel, en daalde toen uit groote hoogte neer op een vijftal kilometers van de stadsgrenzen, niet ver van de oevers van de Murray, op een vlak weiland, maar begroeid met zulk hoog, droog gras, dat het de wielen van het landingsgestel zoo goed als geheel verborg.

De nacht kondigde zich prachtig aan, bijna zonder een zuchtje, met een verrukkelijken, helderen sterrenhemel, en Raffles durfde het er dus wel op wagen, de machine te laten waar zij was, dicht in de nabijheid van een klein bosch van apenbroodboomen, in de taal des lands mango's geheeten.

Daar er hier in geen geval vrees behoefde te bestaan voor wilde dieren of giftslangen, zoo strekten de drie mannen zich na de vermoeiende reis naast elkander uit op hunne dekens, na een maaltijd van brood en kaas te hebben genuttigd, daar zij geen vuur durfden te ontsteken, en sliepen binnen vijf minuten.

Het was de zon die hen den volgenden dag wekte en Raffles besloot, geen tijd verloren te laten gaan, maar onmiddellijk zijn onderzoekingen te beginnen. Allereerst was het noodzakelijk, de vliegmachine zoodanig te verbergen, dat zij niet zoo spoedig zou kunnen worden ontdekt, en daarom duwden en trokken de drie mannen haar tot aan den zoom van het bosch, en bedekten daar de draagvlakken en het eigenlijke lichaam zoo goed mogelijk met handen vol van het lange, droge gras en groote, lederachtige bladeren.

En daar Raffles er niet aan kon denken de machine op deze plek onbewaakt achter te laten, zoo kreeg Henderson opdracht, er bij te blijven, en niet anders op te stijgen dan ingeval van groote noodzakelijkheid, en als het niet an-

ders kon, tot behoud van zijn leven of van de machine.

En de reus vroeg alleen maar bedaard:

— Hoe lang denkt gij weg te blijven, mylord?

— In ieder geval den geheelen dag, James! Maar of wij iets ontdekken of niet — tegen het vallen van de duisternis zullen wij zijn teruggekeerd, om dan morgen opnieuw te beginnen. En denk erom dat je niet anders gebruik mag maken van je wapens dan om er je leven mee te verdedigen tegen mensch of dier.

— Is er hier soms bezoek van de politie te vreezen?

— Dat lijkt mij al heel onwaarschijnlijk, James! antwoordde Raffles hoofdschuddend. In ieder geval zijn wij hier ver af van den weg van Morgan naar Florietan, de dichtstbijzijnde stad.

— Loopt gij zelf in Adelaïde geen gevaar, mylord? vroeg de reus ongerust.

— Ik vrees van wel, James, zeide Raffles ernstig, maar ik zal zoo voorzichtig mogelijk zijn. Meer kunnen wij niet doen. Dit is Engelsch grondgebied, en als de politie mij werkelijk eens zou willen uitleveren, dan zou zij daartoe het volste recht hebben. Eerst echter zou zij moeten kunnen bewijzen wie ik ben, en dat zullen wij haar niet zoo gemakkelijk maken! En nu — tot ziens, tracht den tijd zoo goed mogelijk te dooden, en zie de machine maar eens duchtig na.

— Mag ik jagen in de buurt van het toestel, mylord?

— Als je er kans toe ziet — met het blanke wapen! antwoordde Raffles. Ik zou liever niet willen dat er geschoten wordt, zonder noodzaak. Tot vanavond!

Raffles en Brand, die zich hadden gestoken in de witte kleederen, welke de Europeanen in de kuststeden meestal dragen, verwijderden zich met vluggen stap, en binnen een uur hadden zij de vijf kilometers achter den rug, die hen van het kleine station van Morgan scheidden. Het geluk wilde dat er nauwelijks tien minuten later een trein vertrok, en Brand moest glimlachen om de grappige kleine wagentjes, en het onnoozele locomotiefje, dat die wagens moest trekken met een snelheid, die de vijf-en-zestig kilometers per uur maar zelden te boven ging.

Toch was het nog geen half tien, toen de trein stilhield in het vrij groote station van Adelaïde, een echte tropenstad, zeer ruim aangelegd, met witte huizen, ontelbare zonneschermen, zeer veel muskieten en een drukke haven, waar op dat oogenblik een groot aantal schepen voor anker lagen.

En nu begon Raffles onmiddellijk met zijn onderzoek, zich niet bekommerend om het gevaar,

dat hij daarbij liep. Allereerst liet hij zich het stadhuis wijzen, en vernam daar van een beambte, dienstdoende bij den Burgerlijken Stand, dat inderdaad vele jaren een man van den naam Wolverton te Adelaïde gewoond had. Zijn zoon, Carol, was ook te Adelaïde ingeschreven en daar twee jaar geleden getrouwd. Een jaar tevoren ongeveer was er een kind geboren.

Raffles was dus op den goeden weg!

In een andere afdeeling vernam hij het adres, maar toen hij zich daarheen had begeven, wachtte hem de eerste teleurstelling.

Er woonden gansch andere lieden in dat huis, en die wisten alleen maar te verhalen dat zij er omstreeks anderhalve maand geleden waren binnengetrokken, en dat er inderdaad een zekere Wolverton met vrouw en kind had gewoond. Waar die zich echter bevonden, was hun onbekend. Wel was hun vaag ter oore gekomen, dat de man een ongeluk had gehad, met een auto of een spoor, en waarschijnlijk wel dood zou zijn.

Raffles dankte voor de inlichtingen, en nu had hij de keuze, bij de ziekenhuizen te gaan informeren, of wel bij de politie. Voorzichtigheidshalve koos hij de eerste, om mee te beginnen, en naderhand bleek maar al te zeer, hoe verstandig hij daaraan had gedaan....

Adelaïde bevat een vijftal ziekenhuizen. Raffles vernam spoedig de adressen daarvan, in een der groote ziekenhuizen van de haven, en opgewekt begon hij met Brand zijn onderzoek.

Maar de jongeman was verre van gerust. Hij had het stellige gevoel alsof overal wantrouwende oogen hen beiden volgden, alsof ieder oogenblik een zware hand op zijn schouder kon worden gelegd.

Toch gebeurde er volstrekt niets, totdat het kleine, wrakke autotje, dat Raffles gehuurd had, stilhield voor het groote ziekenhuis in de Victoria Street, een der hoofdstraten van Adelaïde, en die van de haven rechtstandig doorloopt, tot aan de grens van de stad.

Het ziekenhuis was gelegen aan een soort van plein of verbreding van de straat, en maakte een helderen, zonnigen indruk met zijn gewitte muren, zijn mooien wandeltuinen voor de patiënten, en zijn breed terras.

De beide mannen waren uit de taxi gestapt, de chauffeur moest blijven wachten, en zij gingen door het breede, ijzeren hek, dat wijd open stond, op dat terras toe.

Dicht bij het ziekenhuis, in den zijtuin, wandelden heel langzaam genezende patiënten, sommigen alleen, anderen gesteund door verpleegsters. Ook waren er een paar, die in gezelschap waren van een jong meisje of een oudere

vrouw, die hen op deze wandelingen voor korten tijd mochten vergezellen.

En juist toen zij de stoep zouden betreden, zagen de twee mannen een van de patiënten het gasthuis binnengaan, leunend op den arm van een nog jonge vrouw.

Zij konden hen slechts heel even van terzijde zien, maar een schok doorvoer hen — het gelaat van den man was zeer bleek en ingevallen, tengevolge van een langdurige ziekte, maar het geleek merkwaardig veel, ook nu nog, op het krachtige, schoongeteekende gelaat van den man van het portret!

Het volgende oogenblik was hij reeds verdwenen.

— Zouden wij misschien reeds ons doel bereikt hebben? vroeg Brand fluisterend. Ik hoop het van ganscher harte — ik gevoel mij verre van gerust, Edward! Een zeker iets zegt mij, dat wij er nog niet zoo gemakkelijk af zullen komen!

— Nonsens Brand! Als hij het is, en hij is sterk genoeg om te worden vervoerd, dan nemen wij hem aanstonds mee — en het is een knap man, die ons dan nog kan terugvinden! Misschien was die jonge vrouw met dat fijne gezicht de zijne wel. Zij droeg geen verpleegsterskleederen. Vlug naar binnen en geïnformeerd!

Zij gingen de breede treden van het terras op, en een oogenblikje later werd Raffles toegelaten bij den directeur, terwijl Brand in de heldere, hooge, vestibule zou blijven wachten.

— Ik verzoek U slechts vijf minuten van uw tijd, mijnheer! begon Raffles hoffelijk. Wilt gij mij zeggen of er zich onder Uw patiënten een zekeren Carol Wolverton bevindt?

De oogen van den directeur begonnen achter zijn brilleglazen te flikkeren, en hij keek Raffles scherp aan, om daarop langzaam te antwoorden, terwijl zijn hand naar de schelknop ging:

— Inderdaad, mijnheer! Wij hebben omstreeks anderhalve maand geleden een ernstig gewond man opgenomen, aan wiens behoud wij aanvankelijk twijfelden, en die den naam draagt, dien gij daar noemde. Mag ik weten waar gij U eergisteren bevond?

De vraag kwam zoo onverwachts, dat Raffles een oogenblik verbluft stond, en het volgende oogenblik gingen er tegelijkertijd wel drie deuren open, en uit iedere deur traden twee in het wit gekleede politie-agenten te voorschijn. Het was duidelijk, dat Longford niet had stilgezeten, en hier had men eveneens de handen uit de mouw gestoken! Alle ziekenhuizen waren zeker gewaarschuwd, en hadden, in afwachting van de komst van den geheimzinnigen vlieger, een afdeeling politie verborgen. Raffles zag dadelijk

in dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn, en zeide met stemverheffing, om door Brand in de vestibule te worden verstaan:

— Mag ik weten wat die agenten van mij willen, mijnheer?

— Het spijt mij, mijnheer, begon de directeur koeltjes, maar ik ben verplicht, U te verzoeken deze mannen rustig naar het politiebureau te vergezellen, waar gij Uw papieren wel zult willen toonen en U verder legitimeeren. De politie heeft zekere berichten uit Londen ontvangen, die haar tot dezen stap noodzaken. En ik weet zeker, dat zij zich zal excuseeren, als het blijkt, dat zij — zich vergist heeft!

Raffles haalde slechts de schouders op, plaatste zich temidden van de agenten en liep met vasten tred naar de vestibule, alsof hij naar de executieplaats gebracht werd. Tot zijn groote verstandig was geweest, de ruimte te kiezen. De jongeman zou wel ergens in de buurt zijn en een wakend oogje op hem blijven houden.

De zaak was blijkbaar uitstekend geregeld, want dadelijk kwam er een groote politieauto om den hoek schieten, en Raffles moest er instappen en tien minuten later stapte hij er al weer uit, en ging haastig, omgeven door de agenten, het groote politiebureau binnen.

Hij werd onmiddellijk voor den hoofdcommissaris geleid, die hem aandachtig opnam, een paar papieren inzag, zijn lorgnet rechtzette, en toen om de papieren van Raffles verzocht. Hij bestudeerde ze nauwkeurig, en Raffles glimlachte. Hij wist wel dat ze uitmuntend waren nagemaakt. Hij bestudeerde op zijn beurt de kamer, en was heel tevreden over zijn ontdekking.

De commissaris legde de papieren naast zich neer, en begon toen, na Raffles van onder zijn zwarte wenkbrauwen te hebben aangestaard:

— Ik zal die papieren nog eenige dagen onder mij moeten houden, mijnheer. In den loop van gisteren heeft men mij uit Londen een portret langs draadloozen weg overgeseind, waarvan verzekerd wordt dat het.... John Raffles moet zijn. Ik erken dat gij, zooals gij nu zijt, slechts weinig op die foto gelijkt, maar — men praat veel over Uw verbazende grimeerkunst. Wij zullen dus zoo vrij zijn, eens na te gaan, hoe het staat met de echtheid van Uw haar, en van Uw dichten baard!

— En ik zal zoo vrij zijn, mijnheer, U te groeten! riep Raffles met heldere stem, en vlugger dan de gedachte sprong hij voor de oogen van den verbluftten commissaris op diens schrijfbureau, zette zich af, en hing het volgende oogenblik aan het kozijn van een hoog in den muur aangebracht raam, dat wegens de hitte

wijd open stond. Het volgende oogenblik bevond hij zich reeds aan den anderen kant, liet zich van een hoogte van twee meter vallen op een soort bordes, sprong vandaar op de straat, nog eens twee meter lager, en liep, op het hooren van een waarschuwend kreet, als een hert toe op een auto, die met draaienden motor stond te wachten, met Brand achter het wiel.

Een seconde later was de auto pijlsnel verdwenen, terwijl de van woede brullende agenten naar buiten kwamen stormen.

Dienzelfden avond, toen de duisternis reeds gevallen was, werd er een oude man overreden, ongeveer vlak voor het ziekenhuis, door een onhandigen automobilist, die echter veel goed maakte door aanstonds den armen stakker met de hulp van een voorbijganger het ziekenhuis binnen te dragen, zijn naam op te geven, en te verklaren dat hij alle kosten voor zijn rekening nam. Gelukkig kon de dienstdoende geneesheer niets anders constateeren dan een paar kneuzingen — maar waarschijnlijk had de schrik den armen man zoodanig aangegrepen, dat hij buiten westen was.

Spoedig keerde de rust terug in het ziekenhuis, en de oude man, die er armoedig uitzag, werd naar de gemeenschappelijke ziekenzaal gebracht, waar nog acht of tien mannen lagen, sommigen zwaar ziek, anderen in diepen slaap verzonken.

Men ontdeed hem van zijn bovenkleeren, en de arme oude stakker werd op een der bedden neergelegd. Rusteloos bewoog hij het hoofd met de weinige, geelwitte haren heen en weer, en hij sprak onverstaanbare brabbeltaal.

Er was slechts een enkele verpleegster, want zooeven was de avonddienst ingegaan.

Zij was even naar den ouden man komen zien, noteerde iets op een kaart, en toen nam zij plaats aan het tafeltje, dat in het midden van den doorloop stond, tusschen de rijen bedden in, en begon te lezen.

Er verstreken een paar uren en het werd heel stil in het groote ziekenhuis. Men had den ouden man een zenuwstillend drankje ingegeven, en voor de laatste maal liep de zuster langzaam langs de bedden heen en weer, en overtuigde zich dat iedereen sliep.

Maar toen zij nu nogmaals langs het bed van den overreden grijsaard kwam, en het juist voorbij was gegaan, sloeg die onhoorbaar het dek van zich af, was met twee stappen achter de zuster en sloeg haar bliksemsnel, over het hoofd heen, een breeden doek voor den mond, dien hij met onbegrijpelijke handigheid vastknoopte, zoodat zij onmogelijk een kreet kon

slaken. Hij tilde haar van den grond, legde haar op het bed dat hij zooeven verlaten had, en bond met een stevigen reep van het laken, dat hij van te voren scheen te hebben stukgescheurd, haar armen bijeen, toen haar enkels — tenslotte de geheele verpleegster, zooals zij daar lag, roerloos van schrik en verbazing aan het ijzeren ledikant. En toen boog hij zich over haar heen, en heel zachtjes fluisterde hij, de pruik met het grijze haar afzettend:

— Zuster, het was heel on hoffelijk van mij, wat ik daar deed — maar werkelijk, het ging niet anders! Over weinige dagen, als gij maar goede kranten leest, zult gij wel begrijpen, wat het te beteekenen heeft! Ik zweer U dat het voor een goed doel was!

Raffles zag tot zijn vreugde, dat de uitdrukking van ontzetting uit de levendige, donkere oogen van het verpleegstertje verdween, en toen sloop hij haastig vier of vijf bedden verder, en wekte daar, door hem bij den arm heen en weer te schudden, een man met een bleek, maar krachtig gezicht, die rustig sliep.

— Vertrouw U aan mij toe, Carol Wolverton! zeide hij heel zacht. Gij hebt met een vriend te doen. Ik ben gekomen om U bij Uw grootvader te brengen!

Naderhand verklaarde Wolverton dat hij aanvankelijk dacht met een gek te doen te hebben, en toch dwong een zeker instinct hem, geen geluid te geven, toen die zonderlinge patiënt hem met krachtige armen uit zijn bed lichtte, in een deken wikkelde, en naar een der vensters droeg, dat hij heel zachtjes opende, en daar buiten stond reeds een ladder tegen den muur opgericht, en een krachtige gedaante wachtte op een der bovenste sporten, ontving Wolverton in zijn sterke armen, en droeg hem voorzichtig naar beneden, terwijl Raffles volgde.

En zeker geen volle drie minuten nadat de verpleegster was overvallen, werd de verbijsterde Wolverton in een auto gezet, en voelde zich omvangen door de zachte armen van een weenende jonge vrouw, terwijl het gekraai van een bekend kinderstemmetje hem in de ooren drong.

— Verwonder U niet al te zeer, mijnheer Wolverton! zeide Raffles met een glimlach. Mijn vriend heeft Uw vrouw gevolgd, toen zij vanmorgen het gasthuis verliet, en alles met haar afgesproken. Gij zijt misschien nog wat zwak — maar gij zult genezen, en over twee dagen zult gij Uw ouden grootvader in de armen sluiten! Mijn vliegmaschine staat vlak bij de stad te wachten, gereed om op te stijgen!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN